మార్క్సిస్టు

కమ్యూనిస్టు పార్టీ ఆఫ్ ఇండియా (మార్క్సిస్టు) త్రైమాసిక సైద్ధాంతిక పత్రిక

XXXVI, 1

జనవరి-మార్చి 2020

<ins>విషయ సూచిక</ins>

సంపాదకుని గమనిక

ప్రభాత్ పట్నాయక్

ప్రపంచీకరణ -స్వేచ్ఛ సంక్షిప్తీకరణ

అర్చనా ప్రసాద్

స్త్రీవాదం - వర్గ చైతన్యం :

ప్రారంభ సంవత్సరాల నుండి కమ్యూనిస్టు ఉద్యమాల ప్రతిబింబాలు

అల్వారో గార్సియా లినెరా

'సంక్షోభ క్షణాలలో, ప్రతి మితవాద ఉదారవాది వెనుక,

ఒక ఫాసిస్ట్ ఉన్నాడు ': అల్వారో గార్సియా లినెరాతో

ఎలోడీ డెస్కాంప్స్, తారిక్ బౌఫియా లు జరిపిన ఒక సంభాషణ

,

మార్క్సిస్టు

కమ్యూనిస్టు పార్టీ ఆఫ్ ఇండియా (మార్క్సిస్టు) త్రైమాసిక సైద్ధాంతిక పత్రిక

XXXVI, 1

జనవరి-మార్చి 2020

సంపాదక వర్గం

సీతారాం ఏచూరి (ప్రధాన సంపాదకుడు)

ప్రకాష్ కరత్

బి.వి. రాఘువులు

అశోక్ ధావ్లె

సహాయకులు

ప్రభాత్ పట్నాయక్ ఎమెరిటస్ ప్రొఫెసర్, సెంటర్ ఫర్ ఎకనామిక్ స్టడీస్ అండ్ ప్లానింగ్, జవహర్‌లాల్ నెహ్రూ యూనివర్సిటీ, న్యూఢిల్లీ

అర్చన ప్రసాద్ న్యూ ఢిల్లీలోని జవహర్‌లాల్ నెహ్రూ యూనివర్శిటీలోని సెంటర్ ఫర్ ఇన్‌ఫార్మల్ సెక్టార్ అండ్ లేబర్ స్టడీస్‌లో ప్రొఫెసర్.

చందా దారుగా చేరడం కోసం మరియు ఇతర వివరాల కోసం, మేనేజర్, మార్క్సిస్ట్, ఎ.కె. గోపాలన్ భవన్, 27-29 భాయ్ వీర్ సింగ్ మార్గ్, న్యూఢిల్లీ 110001 సంప్రదించండి

ఫోన్: (91-11) 2334 8725. Email: pdpbln@gmail.com

ప్రచురణ కర్త: సీతారాం ఏచూరి

ముద్రణ: ప్రోగ్రెసివ్ ప్రింటర్స్, A 21, జిల్మిల్ ఇండస్ట్రియల్ ఏరియా, షాహదారా, ఢిల్లీ 110095, మరియు కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ ఆఫ్ ఇండియా (మార్క్సిస్ట్) తరపున అతనిచే ప్రచురించబడింది A.K.గోపాలన్ భవన్, 27-29 భాయ్ వీర్ సింగ్ మార్గ్, న్యూఢిల్లీ 110001

భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ

1930 నాటి ముసాయిదా కార్యాచరణ వేదిక / ప్రణాళిక

మొదటి భాగం

భారత విప్లవ ప్రధాన కర్తవ్యాలు

బ్రిటీష్ సామ్రాజ్యవాద కాడి కింద, దోపిడీకి గురైన భారత ప్రజలు మూలుగుతున్నారు. తమ రాజకీయ, ఆర్థిక ఆధిపత్యం ఆధారంగా భారత దేశపు దుర్భరమైన జాతీయాదాయం నుండి ఏటా కోట్లాది రూపాయలను పిండుకుంటూ, రక్త దాహంతో ఉన్న సామ్రాజ్యవాదులు కరువు, నిస్సహాయ పేదరికం, భరించలేని బానిసత్వం అనుభవిస్తున్న శ్రమజీవులైన ప్రజానీకాన్ని సామూహికంగా కనుమరుగయ్యే స్థితికి నెట్టారు.

రాజ్యాధికారం మొత్తం తన చేతుల్లో ఉంచుకున్న బ్రిటిష్ సామ్రాజ్యవాదం పరిశ్రమలు, రైల్వేలు, సముద్ర, నదుల రవాణా, బ్యాంకులు, రుణ వ్యవస్థల ప్రధాన శాఖలనూ , భూభాగాన్నీ , అడవులనూ, నీటిపారుదల వ్యవస్థ ప్రధాన శాఖలను నియంత్రిస్తూ, మన పట్టణ, గ్రామీణ ప్రాంతాల లోని వెనుకబడిన, తిరోగమన శక్తులపై ఆధారపడి, వాటికి మద్దతిస్తూ, మన దేశ ఆర్థికాభివృద్ధిని అన్ని విధాలుగా అడ్డుకున్నది, ఇప్పటికీ అడ్డుకుంటున్నది .

బ్రిటిష్ సామ్రాజ్యవాద ఆధిపత్యమే మన ప్రజల వెనుకబాటుతనానికి, పేదరికానికి, అంతులేని బాధలకు మూలాధారం. బ్రిటీష్ సామ్రాజ్యవాదుల రాజకీయ ఆర్థిక ఆధిపత్యాన్ని కనికరం లేకుండా, హింసాత్మకంగా నాశనం చేయడం ద్వారా మాత్రమే భారతదేశంలోని శ్రామిక ప్రజానీకం తమ స్వాతంత్ర్యాన్ని సాధించడంలో, వారి తదుపరి అభివృద్ధికి, సమాజ పునర్నిర్మాణానికి కార్మికుల, రైతుల ప్రయోజనాల కోసం, సోషలిజం వైపు మరింత అభివృద్ధి చెందాలనే ఉద్దేశ్యంతో అవసరమైన పరిస్థితులను సృష్టించడంలో విజయం సాధిస్తారు.

భారతీయ ప్రజలను బానిసత్వంలోకి నెట్టడంలో బ్రిటీష్ సామ్రాజ్యవాదం జాతీయ బూర్జువా సహాయంతో స్థానిక సంస్థానాధీశులపైనా, భూస్వాములపైనా, వడ్డీ వ్యాపారులపైనా, వ్యాపారులపైనా

ఆధారపడుతుంది. భూస్వాములు, స్థానిక రాకుమారులు మరియు వడ్డీ వ్యాపారుల భూ యాజమాన్య వ్యవస్థలోని, భారతదేశ భూ వ్యవస్థలోని (తత్ఫలితంగా భారతదేశం యొక్క అన్ని సామాజిక, రాజకీయ వ్యవస్థలలోని) (సెర్ఫ్డమ్) అర్ధ బానిస అవశేషాలు బ్రిటిష్ ఆధిపత్యానికి ప్రధాన రక్షణగా ఉన్నాయి.

భారతీయ ప్రజల బానిసత్వాన్ని అంతం చేయడానికి, కార్మికవర్గాన్ని, రైతులను అణచివేస్తున్న పేదరికం నుండి విముక్తి పొందాలంటే, దేశానికి స్వాతంత్ర్యం సాధించడం, మధ్య యుగాల నుండి మనుగడలో ఉన్న భూస్వామ్య వ్యవస్థను ధ్వంసం చేసే, మధ్యయుగ చెత్త నుండి మొత్తం భూమిని శుభ్రపరిచే, వ్యవసాయ విప్లవ పతాకాన్ని ఎగురవేయడం చాలా అవసరం. భారతదేశ విప్లవాత్మక విముక్తికి బ్రిటిష్ పెట్టుబడిదారీ విధానానికీ,భూస్వామ్యానికీ వ్యతిరేకంగా వ్యవసాయ విప్లవం ఆధారం కావాలి.

భూస్వామ్య, వడ్డీ వ్యాపార వ్యవస్థతో ముడిపడి ఉండి, శ్రమిస్తున్న ప్రజానీకం విప్లవాత్మక తిరుగుబాటు గురించి భయపడి, పెట్టుబడిదారీ వర్గం చాలా కాలం క్రితమే దేశ స్వాతంత్ర్యం కోసం, వ్యవసాయ సమస్య యొక్క సమూల పరిష్కారం కోసం చేసే పోరాటానికి ద్రోహం చేసింది. దాని ప్రస్తుత 'వ్యతిరేకత' కేవలం బ్రిటిష్ సామ్రాజ్యవాదంతో కలిసి చేసే యుక్తులను సూచిస్తుంది, ఇది శ్రమించేవారిని మోసం చేయడానికి, అదే సమయంలో బ్రిటిష్ దోపిడీ దొంగలతో సాధ్యమైనంత మెరుగైన రాజీ షరతులను పొందేందుకు ఉద్దేశించినది. బ్రిటిష్ సామ్రాజ్యవాదంతో స్థిరమైన రాజీ విధానం అనుసరిస్తున్న ప్రస్తుత సమయంలో, భారత పెట్టుబడిదారీ వర్గం, దాని రాజకీయ సంస్థ జాతీయ కాంగ్రెస్ ప్రజల ఫణంగా పెట్టి బ్రిటీష్ సామ్రాజ్యవాదానికి అందించిన సహాయం రూపుదిద్దుకుంటున్నది, ఇది విస్తృత ప్రజానీక, ప్రత్యేకించి కార్మికవర్గ, విప్లవాత్మక పోరాటాన్ని అస్తవ్యస్తం చేసే , స్థానిక సంస్థానాలతో సహా సామ్రాజ్యవాద వ్యవస్థనూ, భూస్వామ్య వ్యవస్థనూ, పటిష్టమైన దోపిడీనీ, పరిరక్షణ చేసే రూపాన్ని తీసుకుంటుంది. ఏమిటంటే, మన ప్రజలు ఇప్పటికీ జాతీయ కాంగ్రెస్ గురించి భ్రమలు కలిగి ఉన్నారు, అది శ్రమిస్తున్న ప్రజల ప్రాథమిక ప్రయోజనాలకు వ్యతిరేకంగా పనిచేస్తున్న పెట్టుబడిదారుల వర్గ సంస్థ అని గ్రహించలేదు, ఇదే నేడు మన దేశ విప్లవ విజయానికి ఎదురవుతున్న అతిపెద్ద ముప్పు.

గాంధీవాద విధానంపైన ఆధారపడి రూపొందిన కాంగ్రెస్ కార్యక్రమం, ప్రేమ, సౌమ్యత, నిరాడంబరత మరియు కష్టపడి పనిచేయడం, రైతుల భారాన్ని తగ్గించడం, జాతీయ ఐక్యత, ఆధ్యాత్మికత యొక్క ప్రత్యేక చారిత్రక లక్ష్యం మొదలైన వాటిని గురించి అస్పష్టమైన పదబంధాలను ఉపయోగిస్తుంది. కానీ ఈ (అంగీ) పైపూత క్రింద అది భారతీయ పెట్టుబడిదారుల ప్రయోజనాలను, సమాజాన్ని ధనికులుగా, పేదలుగా విభజించడం యొక్క అనివార్యతనూ, వివేకం, శాశ్వతమైన సామాజిక అసమానతలనూ, దోపిడీని ప్రబోధిస్తుంది, సమర్థిస్తుంది. అంటే, ప్రపంచ సామ్రాజ్యవాదంతో పొత్తు పెట్టుకుని శ్రామిక ప్రజల (ఎముకలు చెమటపై) శ్రమ దోపిడీ పైన ఆధారపడిన భారతదేశ పెట్టుబడిదారీ అభివృద్ధి ప్రయోజనాలను ప్రబోధిస్తుంది. జాతీయ కాంగ్రెస్ 1919-21లో శ్రమజీవుల పోరాటాన్ని మోసం చేసి అస్తవ్యస్తం చేసింది. జాతీయ కాంగ్రెస్ వస్త్ర కార్మికుల సమ్మె సమయంలో కార్మికులకు వ్యతిరేకంగా తయారీదారులకు మద్దతు ఇచ్చింది, వాస్తవానికి కార్మిక వ్యతిరేక చట్టాన్ని ఆమోదించడంలో సహాయం చేసింది. బ్రిటీష్ సామ్రాజ్యవాదానికి వ్యతిరేకంగా రైల్వే సిబ్బంది చేసిన పోరాటానికి మద్దతు ఇవ్వడానికి నేషనల్ కాంగ్రెస్ నిరాకరించింది, వారు లార్డ్ ఇర్విన్, మెక్‌డొనాల్డ్‌లను మధ్యవర్తిత్వం చేయమని కోరాలని సూచించింది. వడ్డీ వ్యాపారులు, పెద్ద భూస్వాములు, స్థానిక సంస్థానాధిపతులకు వ్యతిరేకంగా జరిగిన పోరాటంలో రైతాంగాన్ని జాతీయ కాంగ్రెస్ వ్యతిరేకించింది.

ఛాంబర్స్ ఆఫ్ కామర్స్ మరియు ఇలాంటి అసోసియేషన్ల యొక్క మితవాద కార్యక్రమానికి ప్రాతినిధ్యం వహించే గాంధీ 11 పాయింట్లకు మద్దతుగా నేషనల్ కాంగ్రెస్ ఢిల్లీ మేనిఫెస్టోను విడుదల చేసింది బ్రిటీష్ ప్రభుత్వంతో ఒక అవగాహనకు రావడానికి తెర వెనుక ప్రయత్నాలు మొదలైనవి చేస్తున్న జైలులో ఉన్న ఉదారవాదులతో ఇది చర్చలు నిర్వహించింది. బ్రిటీష్ సామ్రాజ్యవాద రాజ్యాంగం, చట్టాల చట్రంలో ప్రజల పోరాటాన్ని నిరోధించడానికి జాతీయ కాంగ్రెస్, ముఖ్యంగా దాని 'వామపక్ష' విభాగం తమ శక్తి మేరకు చేయగలిగినవన్నీ చేసింది, చేస్తోంది.

దీనికి సంబంధించి, భారతీయ ప్రజలను విముక్తి చేయడం, జాతీయ బానిసత్వాన్ని నిర్మూలించడం, దేశ అభివృద్ధిని అడ్డుకునే అన్ని సంకెళ్లను తుడిచి పెట్టే, భూమిని జప్తు చేయడం వంటి విప్లవాత్మక స్వభావం గలక్క సుదూర ప్రజాస్వామిక పునర్నిర్మాణం చేపట్టే చారిత్రక కర్తవ్యాన్ని కార్మికవర్గ నాయకత్వం మాత్రమే నెరవేర్చగలదని, ప్రపంచ చరిత్ర , భారతదేశంలోని వర్గ పోరాట

పాఠాలు రుజువు చేస్తున్నాయి. ఈ పారిశ్రామిక ప్రక్రియ ద్వారానూ, వర్గపోరాటం ద్వారానూ వ్యవస్థీకృతమైన భారతదేశ శ్రామిక వర్గం, దాని అగ్రగామి దళమైన కమ్యూనిస్టు పార్టీ నాయకత్వంలో, బ్రిటీష్ ఆధిపత్యానికి, భూస్వామ్యానికి వ్యతిరేకంగా చేసే పోరాటం కోసం చెల్లాచెదురుగా ఉన్న రైతులను, పట్టణ పేదలను సంఘటితం చేయడం అనే తన చారిత్రక కర్తవ్యాన్ని నిర్వహిస్తుంది.

అయితే కార్మికవర్గాన్ని, రైతాంగాన్ని, పట్టణ పేదలను జాతీయ సంస్కరణవాదం నుండి విముక్తి చేయడానికి, సామ్రాజ్యవాద వ్యతిరేక, భూస్వామ్య వ్యతిరేక విప్లవం వైపు తమ విప్లవ పోరాటాలను నడిపించడానికి, శ్రామికుల సమూహాన్ని సంఘటితం చేయడానికి, కార్మికవర్గాన్ని ఒక ప్రత్యేక వర్గ శక్తిగా సమీకరించడానికి, దాని ప్రత్యేక వర్గ ప్రయోజనాల గురించి స్పృహతో కార్మికవర్గ, రైతాంగ, శ్రామికవర్గ,విప్లవాత్మక కూటమిని తీసుకురావడానికి జాతీయ విముక్తి ఉద్యమం నాయకత్వం కోసం పోరాడుతోంది. ఈ ప్రయోజనాల సాధన కోసం, కార్మికవర్గానికి దాని స్వంత కార్మికవర్గ కమ్యూనిస్టు పార్టీ అవసరం.

భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ కార్మిక వర్గానికి చెందిన పార్టీ, దీని అంతిమ లక్ష్యం సోషలిజం, అంతిమంగా సంపూర్ణ కమ్యూనిజం సాధించడం. భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ కార్యక్రమం జాతీయ విప్లవ పార్టీలు మినహా, పెట్టుబడిదారీ వర్గం మరియు పెటీ బూర్జువా వర్గాలకు చెందిన ఇతర పార్టీల, సమూహాల కార్యక్రమాలకు, ఆలోచనలకు సూత్రప్రాయంగా పూర్తిగా భిన్నమైనది. ఈ తరువాతి వారు భారతదేశంలో పెట్టుబడిదారీ విధానం అభివృద్ధికి కృషి చేస్తుంటే, కమ్యూనిస్టు పార్టీ (సిపి) సోషలిస్టు అభివృద్ధి మార్గం కోసం స్థిరంగా, దృఢంగా పోరాడుతోంది. జాతీయ విప్లవ సమూహాలు బూర్జువా వర్గ పాలన, బూర్జువా వర్గ ప్రభుత్వం కోసం పోరాడుతుండగా, భారతదేశంలోని కార్మికుల, రైతుల సోవియట్ ప్రభుత్వం, కార్మికవర్గం మరియు రైతుల ప్రజాస్వామిక నియంతృత్వం కోసం భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ (సిపి) పోరాడుతోంది.

సాధారణంగా కార్మికులు, రైతులు, కార్మికుల ప్రయోజనాలను కాపాడగల ఏకైక ప్రభుత్వ రూపం సోవియట్‌లు. కార్మిక ప్రజల విప్లవాత్మక తిరుగుబాటు సమయంలో బ్రిటిష్ ఆధిపత్యాన్ని కూలదోయడానికి, భూమిని జప్తు చేయడం, ప్రజల యొక్క ముఖ్యమైన అవసరాలను తీర్చడం కోసం తిరుగుబాటు సంస్థలుగా ఏర్పాటు చేయబడిన, ఫ్యాక్టరీలు, పనులు, గ్రామాలు మొదలైనవాటిలో

నేరుగా ఎన్నుకోబడిన సోవియట్‌లు, ఏకైక నిజమైన అధికార పీఠాలుగా ఉంటాయి. సోవియట్ ప్రభుత్వం మాత్రమే జాతీయ మైనారిటీలకు వారి స్వయం నిర్ణయాధికారం, విభజనతో సహా పూర్తి భరోసా ఇవ్వగలదు, అదే సమయంలో భారత విప్లవానికి శత్రువులపై ఉమ్మడి విప్లవాత్మక పోరాటంలో నిమగ్నమై ఉన్న వివిధ జాతులకు చెందిన కార్మికుల శ్రేణులలో గరిష్ట ఐక్యతను సాధించగలదు. ప్రపంచ సామ్రాజ్యవాదం, భారతీయ దోపిడీదారుల దాడులకు వ్యతిరేకంగా భారత విప్లవం సాధించిన స్వేచ్ఛ, విజయాలను రక్షించే ఉద్దేశ్యంతో సోవియట్ ప్రభుత్వం మాత్రమే ప్రపంచ శ్రామికవర్గంతో మైత్రిని అమలు చేయగలదు. అటువంటి ప్రభుత్వం మాత్రమే అంతర్జాతీయ సామ్రాజ్యవాదానికి వ్యతిరేకంగా, ప్రపంచ విప్లవ అంతిమ విజయం కోసం ఇతర సోవియట్ రాజ్యాలన్నిటితో పొత్తు పెట్టుకోగలదు.

దృఢంగా, ధైర్యంగా, ఎన్ని త్యాగాలైనా చేసి కమ్యూనిస్టు పార్టీ జాతీయ సంస్కరణవాదుల విచ్ఛిన్న, ద్రోహపూరిత చర్యలను అన్నిటినీ ఓడించి, కార్మికులను, రైతులను సంఘటితం చేసి సామ్రాజ్యవాదంపై విజయపథంలో నడిపించి సోషలిజం వైపు ముందుకు సాగుతుంది.

ఈ దిగువ వాటిని తన మార్గదర్శక సూత్రాలుగా స్వీకరించి, భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ, భారత విప్లవ ప్రస్తుత దశలో క్రింది ప్రధాన లక్ష్యాలను ముందుకు తీసుకువెళుతుంది:

1. బ్రిటిష్ పాలనను హింసాత్మకంగా పడగొట్టడం ద్వారా భారతదేశానికి పూర్తి స్వాతంత్ర్యం. అన్ని రుణాల రద్దు. బ్రిటీష్ ఫ్యాక్టరీలు, బ్యాంకులు, రైల్వేలు, సముద్ర మరియు నదీ రవాణా మరియు తోటలు అన్నిటినీ జప్తు చేయడం, జాతీయం చేయడం .

2. సోవియట్ ప్రభుత్వ స్థాపన. విభజనతో సహా జాతీయ మైనారిటీల స్వయం నిర్ణయాధికార సాక్షాత్కారం. స్థానిక సంస్థానాల రద్దు. భారతీయ ఫెడరల్ కార్మిక కర్షక సోవియట్ రిపబ్లిక్ సమాఖ్య ఏర్పాటు.

3. భూస్వాముల, పాలక సంస్థానాధిపతుల, చర్చిల, బ్రిటిష్ ప్రభుత్వ అధికారుల, వడ్డీ వ్యాపారుల భూములు, అడవులు, ఇతర ఆస్తులన్నింటినీ నష్టపరిహారం లేకుండా జప్తు చేయడం, శ్రమిస్తున్న రైతాంగానికి ఉపయోగం కోసం అప్పగించడం. బానిస ఒప్పందాలనూ, వడ్డీ వ్యాపారులకు, బ్యాంకులకు రైతుల రుణాలన్నిటినీ రద్దు చేయడం.

4. 8 గంటల పనిదినం, కార్మిక పరిస్థితులలో సమూలమైన మెరుగుదల. నిరుద్యోగులకు భ్రుతి పెంపు, రాజ్య నిర్వహణ.

భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ ఈ ప్రధాన డిమాండ్ల కోసం పోరాడుతుంది, ఇది ప్రజల ప్రయోజనాలను వ్యక్తపరుస్తుంది, వీటిని సాధించడం ద్వారా భారత సమాజంలో సోషలిస్టు రాజ్యాన్ని నిర్మించే దిశలో మరింత అభివృద్ధి చెందడానికి పరిస్థితులను సృష్టిస్తుంది. అదే సమయంలో, సామూహిక విప్లవ పోరాటాన్ని, శ్రమజీవుల విప్లవాత్మక విద్యను అభివృద్ధి చేయాలనే లక్ష్యంతో, భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ పాక్షిక డిమాండ్లను ముందుకు తెస్తుంది,వీటి కోసం జరిగే పోరాటం వారి విముక్తి కోసం తిరుగుబాటుకు ప్రజలను విప్లవాత్మకంగా సమీకరించడానికి దోహదపడుతుంది.

-మొదటి భాగం సమాప్తం-

రెండో భాగం

విప్లవోద్యమ పాక్షిక డిమాండ్ల కోసం పోరాటం

స్వాతంత్ర్య సాధనకు చారిత్రకంగా పరీక్షించబడిన ఏకైక సాధనం, వ్యవసాయ విప్లవాన్ని చేపట్టడం, ప్రజాస్వామ్య పునర్నిర్మాణాన్ని సాధించడం అనేది విస్తృత ప్రజానీకం యొక్క విప్లవాత్మక పోరాట మార్గం అని అది బ్రిటిష్ దోపిడీదారులకూ, మన దేశంలోని వారి మిత్రులందరికీ వ్యతిరేకంగా ఒక సాధారణ జాతీయ సాయుధ తిరుగుబాటుగా అభివృద్ధి చెందుతుందని భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ భావిస్తున్నది.

గాంధీ, నెహ్రూ , ఇతర జాతీయ కాంగ్రెస్ నాయకుల అహింస ప్రచారం, బ్రిటిష్ పాలనకు వ్యతిరేకంగా శ్రమిస్తున్న ప్రజల సాధారణ జాతీయ సాయుధ తిరుగుబాటును నిరోధించడానికి ఉద్దేశించబడింది. తన ఆత్మకథలో, గాంధీ ఆఫ్రికాలో జులు రైతుల తిరుగుబాటును సాయుధంగా అణిచివేయడంలో పాల్గొన్నాను అనీ, వలసరాజ్యాల ప్రజలను దోపిడీ చేసే హక్కు కోసం జర్మన్ పెట్టుబడిదారులకు వ్యతిరేకంగా జరిగిన పోరాటంలో బ్రిటిష్ దోపిడీదారులకు సహాయం చేశానని గాంధీ తన స్వంత ఒప్పుకోలు ద్వారా ఒప్పుకున్నాడు. గాంధీ భారతీయ రైతులను బ్రిటిష్ సైన్యంలోకి చేర్చాడు, బ్రిటిష్ దోపిడీదారుల ప్రయోజనాల కోసం వందల వేల మంది భారతీయ కార్మికులను, రైతులను మరణాలకు తోడ్పడ్డాడు. ఈ రోజున, వాయువ్య సరిహద్దు ప్రాంతంలోనూ, దేశవ్యాప్తంగా ఉన్న భారతీయ ప్రజలపై బ్రిటిష్ దోపిడీదారులు బహిరంగ యుద్ధం చేస్తున్న సమయంలోనే భారతదేశంలోని రైతులకు, కార్మికులకు తమ దోపిడీదారుల పైన తిరుగుబాటు చేసే హక్కు లేదని, తిరుగుబాటు చేయకూడదని గాంధీ వారికి చెబుతున్నాడు.

జాతీయ కాంగ్రెస్ వారి దోబూచలాట శ్రమించే ప్రజానీకానికి అర్థం అవుతుంది. భారతదేశంలోని కార్మికులు, రైతులు, అందరూ భూస్వామ్య, సామ్రాజ్యవాద దోపిడీ వ్యవస్థను బద్దలుగొట్టే హక్కును, బ్రిటిష్ పాలనను హింసాత్మకంగా పడగొట్టే హక్కును వదులుకోరు.

భారతదేశ విముక్తి ఉగ్రవాద ఉద్యమం ద్వారా సాధించబడదు. మన దేశంలోని తీవ్రవాద ఉద్యమ మద్దతుదారులు విస్తృత ప్రజానీక పోరాటాన్ని గమనించరు, విశ్వసించరు, బ్రిటిష్ ఆధిపత్యాన్ని

పడగొట్టడానికీ, వ్యవసాయ విప్లవానికీ, కార్మికవర్గ పోరాటానికీ మధ్య ఉన్న సంబంధాన్ని అర్థం చేసుకోలేరు. బ్రిటీష్ సామ్రాజ్యవాదంపై విజయం సాధించడానికి వారు ఒంటరిగా, సాహసోపేతమైన తీవ్రవాద చర్యల ద్వారా ప్రయత్నిస్తారు.

భారత జాతీయ విముక్తి కోసం తీవ్రవాదులు చేస్తున్న త్యాగాన్ని, వారి అంకితభావాన్ని గుర్తిస్తూనే, విజయానికి మార్గం వ్యక్తిగత ఉగ్రవాద పద్ధతి కాదనీ, విశాల ప్రజానీకం చేసే పోరాటం, సాయుధ తిరుగుబాటు మాత్రమే సరైన పద్ధతి అనీ, కార్మికవర్గం, రైతులు, పట్టణాల్లోని పేదలు, భారత సైనికులు, కమ్యూనిస్టు పతాకం కింద, భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ నాయకత్వంలో ఉన్నారని భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ ప్రకటిస్తున్నది.

భారత విప్లవ విజయానికి అత్యంత హానికరమైన, ప్రమాదకరమైన అడ్డంకి జవహర్‌లాల్ నెహ్రూ, బోస్ మరియు ఇతరుల నేతృత్వంలోని జాతీయ కాంగ్రెస్‌లోని 'వామపక్ష' శక్తులు చేపట్టిన ఆందోళన. విప్లవ పదజాలం ముసుగులో, వారు ప్రజల విప్లవ పోరాటాన్ని గందరగోళపరిచే, అస్తవ్యస్తం చేసే బూర్జువా విధానాన్ని కొనసాగిస్తారు, బ్రిటిష్ సామ్రాజ్యవాదంతో కాంగ్రెస్‌కు అవగాహనకు రావడానికి సహాయం చేస్తారు. ముఖ్యంగా కార్మిక ఉద్యమంలో జాతీయ సంస్కరణవాదులు పోషించినది వెనుకబడిన, [sic] హానికరమైన పాత్ర, దీనిలో వారు వర్గ పోరాట పద్ధతికి ప్రత్యామ్నాయంగా వర్గ సహకార పద్ధతిని చేయడానికి అన్ని విధాలుగా ప్రయత్నిస్తారు, భారతీయ, బ్రిటిష్ దోపిడీదారుల ఆదర్శాల, సంస్థల ప్రభావం కిందకు కార్మికులను తీసుకురావడానికి తమ వంతు కృషి చేస్తారు. కిషోర్‌గంజ్‌లో రైతుల తిరుగుబాట్లను అణిచివేసేందుకు సైన్యాన్ని పంపాలని బెంగాల్‌లోని బ్రిటిష్ గవర్నర్‌జనరల్‌కు 'వామపక్ష' కాంగ్రెస్ నాయకులు చేసిన విజ్ఞప్తితో రైతాంగం విషయంలో జాతీయ కాంగ్రెస్ పోషించిన ద్రోహపూరిత పాత్ర మరోసారి రుజువైంది. ఈ పరిస్థితుల్లో కాంగ్రెస్‌పై జనాలు భ్రమలను కోల్పోతున్నారని గ్రహించిన కొందరు 'వామపక్ష' జాతీయ సంస్కరణవాదులు (రాయ్ మరియు ఇతరుల మద్దతుదారులు) జాతీయ కాంగ్రెస్‌ను లోపల నుండి 'గెలవాలనే' సలహాను తెలివిగా ముందుకు తెచ్చారు. నామమాత్రంగా కాంగ్రెస్‌ను విప్లవకరంగా మార్చ డమే వారి లక్ష్యం. నిజానికి అది పాత నాయకులకంటే ఏమాత్రం మెరుగైన వారు కానీ కొత్త నమ్మక ద్రోహ నాయకులతో భర్తీ చేయడం ద్వారా కాంగ్రెస్ ప్రతిష్టను పునరుద్ధరించడమే.

కార్మికులను మరోసారి మోసగించడం కోసం మళ్లీ కొత్త పార్టీ లేదా మాజీ లీగ్ ఫర్ ఇండిపెండెన్సు వంటి సంస్థను స్థాపించడానికి పూనుకునే ('లెఫ్ట్') వామపక్ష కాంగ్రెస్ నాయకులను ప్రజల ముందు నగ్నంగా నిలబెట్టడం మన పార్టీ ప్రాథమిక కర్తవ్యం. మనం ఈ రెండో రకం వారినుండి కార్మికులు, రైతుల వేరుచేసి, అనంతరం వారిని కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ, భారతదేశంలోని సామ్రాజ్యవాద వ్యతిరేక వ్యవసాయ విప్లవ పతాకం క్రింద సమీకరించాలి అంటే, 'వామపక్ష' జాతీయ సంస్కరణ వాదులపై కనికరం లేని యుద్ధం తప్పనిసరి.

సామ్రాజ్యవాదులకు, భూస్వాములకు, వడ్డీ వ్యాపారులకు, పెట్టుబడిదారులకు వ్యతిరేకంగా కార్మికులందరూ ఐక్యంగా సంఘటనను ఏర్పాటు చేసుకోవాలని భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ పిలుపునిస్తోంది. వివిధ జాతీయతలు, మత విశ్వాసాలు గల శ్రమజీవులను ఒకరిపై మరొకరికి పోటీ పెట్టి, వారి మధ్య విభేదాలు రెచ్చగొట్టే బ్రిటీష్ సామ్రాజ్యవాద ప్రభుత్వం ,తిరోగమన స్వదేశీ దోపిడీదారుల మోసపూరిత రెచ్చగొట్టే విధానాలకు మోసపోవద్దని ముస్లిం, హిందూ కార్మికులకు, రైతులకు భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ పిలుపునిస్తోంది. అణగారిన ప్రజల ఐక్య విప్లవ ఫ్రంట్‌ను విజయవంతంగా అస్తవ్యస్తం చేయడాన్ని, చీల్చడాన్ని అనుమతించవద్దని (పర్యాయాలతో) అంటరానివారితో సహా, తమ స్వంత, బ్రిటీష్ దోపిడీదారుల చేతుల్లో సమానంగా బాధపడే కార్మికులందరికీ భారత కమ్యూనిస్టు పిలుపునిస్తోంది.

విస్తృత ప్రజానీక నాయకత్వాన్ని సాధించుకోవడానికి చేస్తున్న పోరాటంలో, కార్మికవర్గ నినాదాల చుట్టూ ప్రజానీకాన్ని సంఘటితం చేయడం, సమీకరించడం కోసం అవకాశం ఉన్న చట్టపరమైన, (సెమీ-లీగల్) పాక్షికంగా చట్టపరమైన అన్ని అవకాశాలను దృఢంగా ఉపయోగించుకోవాలని భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ తన మద్దతుదారులకు పిలుపునిస్తోంది. వారు జాతీయ కాంగ్రెస్ పోషించిన ద్రోహపూరిత పాత్రను ప్రతి సందర్భంలోనూ బహిర్గతం చేయాలి. జాతీయ సంస్కరణవాదం ద్వారా స్థాపించబడిన రాజీపడిన బూర్జువా ఐక్య సంఘటనకు వ్యతిరేకంగా, వారు ఖచ్చితమైన కార్మికవర్గ విప్లవాత్మక డిమాండ్లు, కార్యకలాపాల ఆధారంగా దిగువ నుండి శ్రమజీవుల ఐక్య సంఘటనను (క్రింది) దిగువ నుండి సృష్టించాలి.

కాంగ్రెస్ నాయకుల దోపిడీ, నమ్మకద్రోహ విధానాన్ని శ్రమజీవులకు వివరించే ఆచరణాత్మక సాధనాల్లో ఒకటిగా, కార్మిక సంఘాలు, మునిసిపల్ కౌన్సిళ్ళు (కలకత్తా, బొంబాయి మొదలైన) ఇంకా ఇలాంటి సంస్థల లోని తమ కార్యకలాపాలను ఉపయోగించుకోవాలని భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ తన మద్దతుదారులకు సిఫార్సు చేస్తోంది.

ముఖ్యంగా పెద్ద ఎత్తున భూస్వామ్య ఎస్టేటులు ఉన్న జిల్లాల్లో అధిక పన్నులు, లెవీలు, కౌళ్లు, అప్పులు చెల్లించడానికి రైతుల పెద్దఎత్తున నిరాకరణ, రాజకీయ, ఆర్థిక డిమాండ్ల కోసం కార్మికవర్గ భారీ విప్లవాత్మక కార్యకలాపాలను, పోరాటాన్ని అభివృద్ధి చేయాలని, తద్వారా సామ్రాజ్యవాదానికి వ్యతిరేకంగా విప్లవ పోరాటానికి శ్రమజీవుల సమూహాన్ని సమీకరించాలని, సిద్ధం చేయాలని భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ తన మద్దతుదారులకు, సంస్థలకు పిలుపునిస్తోంది. కార్మిక వర్గ మార్గదర్శకత్వంలో స్వాతంత్ర్యం కోసం, భూమి కోసం, కార్మిక-కర్షక ప్రభుత్వం కోసం ప్రజానీకం యొక్క విప్లవాత్మక పోరాటాన్ని నిర్వహించడంలో ఒక దృఢమైన ముందడుగుగా, విడివిడిగా కార్మికుల హక్కుల కోసం జరిపే సమ్మెలను సాధారణ రాజకీయ సమ్మెగా మార్చడంలో సహకరించాలని వర్గ చైతన్యం కలిగిన కార్మికులకు, విప్లవకారులందరికీ భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ పిలుపునిస్తోంది.

A. సాధారణ డిమాండ్లు (కోర్కెలు)

ప్రజా విప్లవ పోరాటాన్ని, ప్రజల రాజకీయ శిక్షణను అభివృద్ధి చేయడానికి, భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ ఈ క్రింది డిమాండ్లను ముందుకు తెచ్చి పోరాడుతుంది:

1. బ్రిటీష్ దళాలను బహిష్కరించడం, పోలీసులను, శ్రమించే సాధారణ శ్రమజీవులను సాయుధం చేయడం రద్దు చేయాలి;

2. వ్యక్తిగత మరియు సామూహిక హింసకు పాల్పడిన వారితో సహా రాజకీయ ఖైదీలందరికీ తక్షణ విముక్తి;

3. వాక్స్వాతంత్ర్యానికి, మనస్సాక్షికి, పత్రికలకు, సమావేశాలకు , సమ్మెలకు, కార్మికుల కోసం అసోసియేషన్ల ఏర్పాటుచేసేకవ్వడానికి అపరిమితమైన స్వేచ్ఛ, అన్ని ప్రజావ్యతిరేక, కార్మిక వ్యతిరేక చట్టాల రద్దు (వాణిజ్య వివాదాల చట్టం, పికెటింగ్ నిషేధం, విప్లవ కార్మికుల బహిష్కరణకు సంబంధించిన నిబంధనలు, పత్రికా చట్టం , మొదలైనవి);

4. ర్యాంక్, కుల, జాతి, మతపరమైన ప్రత్యేక హక్కులను రద్దు చేయడం, లింగ, మత, జాతి భేదం లేకుండా పౌరులందరికీ పూర్తి సమానత్వం;

5. రాజ్యం నుండి మతాన్ని పూర్తిగా వేరు చేయడం, సామ్రాజ్యవాదుల ప్రత్యక్ష ఏజెంట్లుగా పనిచేస్తున్న మిషనరీలను బహిష్కరించడం, వారి ఆస్తులను జప్తు చేయడం;

6. న్యాయమూర్తుల, అధికారుల ఎన్నిక, మెజారిటీ ఓటర్ల డిమాండ్లపై ఎప్పుడైనా వారిని (రీకాల్ చేయడం) తొలగించడం.

బి. కార్మికుల ప్రత్యేక డిమాండ్లు

కార్మిక వర్గాన్ని విస్తృతంగా సంఘటితం చేయడానికి, కార్మికుల దైనందిన ప్రయోజనాలను పరిరక్షించడానికి, మన దేశంలో శ్రమిస్తున్న ప్రజానీకం యొక్క సాధారణ విప్లవాత్మక పోరాటాన్ని కొనసాగించడానికి, ఒక విప్లవాత్మక ట్రేడ్ యూనియన్ ఉద్యమ సృష్టికి ప్రతి ప్రయత్నం చేయడంపైన వర్గ చైతన్యం కలిగిన కార్మికులందరూ తమ దృష్టి కేంద్రీకరించాలని, భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ పిలుపునిచ్చింది. ఫ్యాక్టరీ కమిటీల ఆధారంగా సామూహిక ట్రేడ్-యూనియన్ ఉద్యమాన్ని కార్మికులచే నేరుగా ఎన్నుకోబడిన నాయకత్వం, అధునాతన విప్లవ కార్మికులతో కూడిన నాయకత్వం ఆధ్వర్యంలో నిర్వహించడం తప్పనిసరి అని భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ భావించింది. కార్మిక సంఘాలు క్రమబద్ధంగా పనిచేసే ప్రజా సంఘాలుగా మారాలి, వర్గ పోరాట స్ఫూర్తితో పని చేయాలి, జోషి, చమన్‌లాల్, గిరి మొదలైన బ్రిటీష్ పెట్టుబడిదారీ బహిరంగ ఏజెంట్ల నుండి బోస్, రుయికర్, గిన్‌వాలా వంటి బూటకపు 'వామపక్ష' జాతీయ సంస్కరణవాదుల వరకు అన్ని రంగుల సంస్కరణవాదులనూ, విప్లవాత్మక ట్రేడ్ యూనియన్ ఉద్యమానికి వ్యతిరేకంగా ఉమ్మడి పోరాటం కోసం ఒక ప్రగతినిరోధక

కూటమిని ఏర్పరచిన భారతీయ బూర్జువా ఏజెంట్లనూ, బహిష్కరించడానికి, ఒంటరిగా చేయడానికి అన్ని ప్రయత్నాలు చేయాలి. అదే సమయంలో అఖిలభారత ట్రేడ్ యూనియన్ కాంగ్రెస్‌ను వర్గ ప్రాతిపదికన కార్మిక ఉద్యమ అఖిల భారత పోరాట కేంద్రంగా మార్చడానికి భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ కృషి చేస్తుంది.

I అన్ని కర్మాగారాలు, రైల్వేలు, రేవులు మొదలైన వాటిలో ఫ్యాక్టరీ కమిటీలను నిర్వహించడానికి తన మద్దతుదారులందరికీ, వర్గ స్పృహతో ఉన్న కార్మికులందరికీ భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ పిలుపునిస్తోంది. యజమానులు లేదా బ్రిటీష్ అధికారులు బలి పశువులను చేసిన కారణంగా ఫ్యాక్టరీ కమిటీలు సెమీ లీగల్‌గా పనిచేయవలసి వచ్చిన సందర్భాల్లో, సమ్మె పోరాటాలలో ప్రధాన డిమాండ్లలో ఒకటిగా ఫ్యాక్టరీ కమిటీలను గుర్తించాలనే డిమాండ్‌ను భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ ముందుకు తెచ్చింది. కార్మికుల సమ్మెలను, ప్రదర్శనలను రక్షించడానికి, సాధారణ విప్లవాత్మక పోరాటంలో పాల్గొనడానికి కార్మికుల రక్షణ దళాల దేశవ్యాప్త సంస్థను నిర్మించాలని భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ పిలుపునిచ్చింది.

II రాజ్యం, యజమానుల ఖర్చుతో క్రమబద్ధమైన ఉపశమనం కోసం నిరుద్యోగుల ఉద్యమాన్ని, పోరాటాన్ని నిర్వహించడానికి పార్టీకి సహాయం చేయాలని భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ వర్గ స్పృహతో కూడిన కార్మికులందరికీ పిలుపునిచ్చింది. నిరుద్యోగుల పాక్షిక డిమాండ్ల కోసం అనగా కనీస జీవన వ్యయంతో నెలవారీ నిరుద్యోగ భృతి కోసం , అద్దె/ కౌలు చెల్లించడానికి నిరాకరించడంకోసం, ఇంధనం, ఆహార పదార్థాలు మొదలైనవాటి ఉచిత సరఫరా మునిసిపల్ అధికారుల ద్వారా చేయాలని డిమాండు చేయడం కోసం, నిరుద్యోగ సంఘాలు దేశవ్యాప్తంగా ప్రదర్శనలకు, పరిశ్రమలోని కార్మికులతో ఉమ్మడి పోరాటాలకు అది పిలుపునిచ్చింది.

III.తోట, వ్యవసాయ కార్మికుల అర్ధ-బానిస పరిస్థితులను గమనిస్తూ, తోటల, వ్యవసాయ కార్మికుల ట్రేడ్ యూనియన్‌ల సంస్థలో పాల్గొని సహాయం చేయాలని కమ్యూనిస్టు పార్టీ వర్గ స్పృహ కలిగిన కార్మికులకు పిలుపునిచ్చింది. మన ప్రధాన లక్ష్యాలలో ఒకటైన, బానిసత్వ వ్యవస్థలను అన్నిటినీ పూర్తిగా రద్దు చేయడం కోసం, నిర్బంధ, కాంట్రాక్టు కార్మికుల వ్యవస్థ రద్దుకోసం, హక్కులను హరించటం, వ్యవసాయ కార్మికుల తీవ్ర దోపిడీకి సంబంధించిన అన్ని వ్యవస్థలను పూర్తిగా రద్దు

చేయడం కోసం చేసే పోరాటం, శ్రామికవర్గం నాయకత్వంలో సామ్రాజ్యవాద, భూస్వామ్య దోపిడీకి వ్యతిరేకంగా పోరాడటానికి విస్తారమైన రైతాంగాన్ని సమీకరించే లక్ష్యంతో సన్నిహితంగా ముడిపడి ఉంది.

IV. భౌతిక, నైతిక పతనం నుండి శ్రామిక వర్గాన్ని రక్షించే లక్ష్యంతోనూ, విముక్తి కోసమూ పోరాడే సామర్థ్యాన్ని పెంపొందించడానికి, భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ ఇలా పోరాడుతుంది:

1. పెద్దలకు 8 గంటలు, 16 నుండి 20 సంవత్సరాల మధ్య వయస్సు గల యువకులకు 4 గంటల పని దినం పరిమితి, బొగ్గు తవ్వకంతో సహా అన్ని హానికరమైన పరిశ్రమలలో 6 గంటల పనిదినాన్ని ప్రవేశపెట్టడం వీటిలో పని చేసే కార్మికులకు పాలు, వెన్న ఉచితంగా సరఫరా చేయడం;

2. ట్రేడ్ యూనియన్లకు , ప్రదర్శనలుకు , పికెటింగ్లకు, సమ్మెలకు పూర్తి స్వేచ్ఛ;

3. పురుషులు, మహిళలు మరియు యువతకు సమాన పనికి సమాన వేతనం;

4. నిర్బంధ కాంట్రాక్టు కార్మిక వ్యవస్థను, కార్మికుల చట్టబద్ధ బానిసత్వ వ్యవస్థను పూర్తిగా రద్దు చేయడం;

5. పూర్తి వేతనంతో తప్పనిసరి వారపు విశ్రాంతి కాలం, పెద్దలకు 4 వారాల, యువకులకు 6 వారాల చెల్లింపు వార్షిక సెలవు;

6. నిరుద్యోగం, అనారోగ్యం, ప్రమాదాలు, పారిశ్రామిక వ్యాధులు, వృద్ధాప్యం, పని సామర్థ్యం కోల్పోవడం, అనాధులకు, వికలాంగులకు పరిహారం కోసం ప్రభుత్వ భీమా;

7. నెలకు 50 రూపాయల ప్రభుత్వ కనీస వేతనం ఏర్పాటు, కాంట్రాక్ట్ వ్యవస్థను నిషేధించడం, వారం వారీ వేతనాల చెల్లింపు చట్టం ద్వారా ఏర్పాటు చేయడం;

8. ఏదైనా కారణం లేదా ప్రయోజనం కోసం వేతనాల నుండి తగ్గింపులను నిషేధించడం (జరిమానాలు, పని బాగా చేయక పోవడం మొదలైనవి);

9. ఫ్యాక్టరీ తనిఖీని సరిగ్గా నిర్వహించడాన్ని ప్రవేశపెట్టడం, కిరాయి కార్మికులను నియమించే అన్ని కర్మాగారాల్లో కార్మికుల పరిస్థితులను పర్యవేక్షించడానికి కార్మికులచే ఎన్నుకోబడిన సభ్యులు;

10. జాబర్లు (ఉద్యోగుల సరఫరా దారులు), సారంగులు మొదలైన వారి ద్వారా కార్మికులను నియమించుకునే వ్యవస్థ రద్దు; కార్మిక సంఘాలచే నియంత్రించబడే, పర్యవేక్షించబడే కార్మిక ఎక్స్చేంజిల ద్వారా కార్మికుల ఉపాధి కల్పన, తొలగింపు జరుగుతుంది. కర్మాగారాల్లోని అన్ని కుల, భూస్వామ్య ఆచారాలు, నిబంధనలను రద్దు చేయడం.

ఇంకా, కార్మికుల స్థితిగతులను (ప్రభుత్వం లేదా యజమానుల ఖర్చుతో కొత్త ఇళ్లను, సరైన మరుగుదొడ్లు, పరిశుభ్రమైన భోజన గదులు మొదలైనవాటిని నిర్మించడం) మెరుగుపరచడానికి ఉద్దేశించిన ప్రతి డిమాండ్‌కు భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ మద్దతు ఇస్తుంది, పోరాడుతుంది.

మధ్యవర్తిత్వ సూత్రానికి, పెట్టుబడిదారీ మధ్యవర్తిత్వ న్యాయస్థానాల జోక్యానికి భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ ఖచ్చితంగా వ్యతిరేకం. దోపిడిదారుల నుండి ఏవైనా తీవ్రమైన రాయితీలు పొందాలంటే సమ్మెలు, సామూహిక విప్లవ కార్యకలాపాల ద్వారా దృఢమైన వర్గ పోరాటమే ఏకైక మార్గం అని అది ఖచ్చితంగా నొక్కి చెబుతుంది.

C. రైతుల కోర్కెలు (రైతాంగ డిమాండ్లు)

I. స్థానిక సంస్థానాధిపతుల, భూస్వాముల, వడ్డీ వ్యాపారుల, బ్రిటీష్ ప్రభుత్వ భూములను, మరియు ఎస్టేట్‌లను, అడవులను, పచ్చిక బయళ్లను అన్నిటినీ నష్టపరిహారం లేకుండా జప్తు చేసి , రైతుల శ్రమించే ప్రజల ఉపయోగం కోసం రైతు కమిటీలకు బదిలీ చేయడం కోసం భారతదేశ కమ్యూనిస్టు పార్టీ పోరాడుతుంది. మధ్యయుగ భూస్వామ్య వ్యవస్థను పూర్తిగా తుడిచిపెట్టడానికి, మధ్య యుగాల చెత్త నుండి భూమి మొత్తాన్ని శుభ్రపరచడానికి భారతదేశ కమ్యూనిస్టు పార్టీ పోరాడుతుంది.

II. అన్ని తోటలను వెంటనే జప్తు చేయాల, వాటిని తోటల కార్మికులచే ఎన్నుకోబడిన విప్లవాత్మక కమిటీలకు బదిలీ చేయాలని భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ పోరాడుతుంది. ప్లాంటర్లు తమ కాంట్రాక్ట్ కార్మికులను కేటాయించే కేటాయింపులను(భూములను), సాగులో లేని భూమిని కూలీలకు, పేద రైతులకు వారి ఆస్తిగా అప్పగించాలి. అదే సమయంలో మొత్తం భారతీయ ప్రజల ప్రయోజనాల

కోసం పెద్ద ఎత్తున యాంత్రికంగా అమర్చిన తోటల, వర్క్‌షాప్‌ల జాతీయీకరణకు అనుకూలంగా భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ ఉంది.

III. మొత్తం నీటిపారుదల వ్యవస్థను తక్షణం జాతీయం చేయడం, రుణభారాన్ని, పన్నులన్నింటినీ పూర్తిగా రద్దు చేయడం, నీటిపారుదల పని నియంత్రణను, పర్యవేక్షణను శ్రామిక రైతాంగం ఎన్నుకున్న విప్లవాత్మక రైతు కమిటీలకు బదిలీ చేయడం కోసం భారతదేశ కమ్యూనిస్టు పార్టీ పోరాడుతుంది.

IV. బ్రిటీష్ పాలనను అస్తవ్యస్తం చేయడానికి, దానికి వ్యతిరేకంగా విప్లవాత్మక ఒత్తిడిని కొనసాగించడానికి, అన్ని రకాల రాజకీయ ప్రదర్శనలు, పన్నులు, బకాయిలు చెల్లించడానికి లేదా ప్రభుత్వ, దాని ఏజెంట్ల ఆదేశాలను, నిర్ణయాలను అమలు చేయడానికి సామూహిక తిరస్కరణ లని రైతాంగానికి, వ్యవసాయ కార్మికవర్గానికి భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ పిలుపునిచ్చింది.

V. కౌలు, నీటిపారుదల ఛార్జీలు, ఇతర వెలికితీతచార్జీలను చెల్లించడానికి నిరాకరించడం, భూస్వాములు, స్థానిక సంస్థానాధిపతుల, వారి ఏజెంట్ల కోసం ఏవైనా కార్మిక సేవలను (బేగార్) నిర్వహించడానికి నిరాకరించాలని భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ పిలుపునిచ్చింది.

VI. ప్రభుత్వానికి, భూస్వాములకు, వడ్డీ వ్యాపారులకు అప్పులు, బకాయిలు ఏ రూపంలోనైనా చెల్లించడానికి నిరాకరించాలని భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ పిలుపునిచ్చింది.

VII. రైతాంగంలో ప్రచారానికి ఆచరణాత్మకమైన (వాచ్‌వర్డ్‌గా) సంకేతంగా, రైతు ఉద్యమంలో మరింత రాజకీయ స్పృహను పెంపొందించే సాధనంగా, అన్ని విప్లవాలను సాధించడానికి పోరాటాన్ని కొనసాగించడానికి, బ్రిటీష్ సామ్రాజ్యవాదం, దాని భూస్వామ్య మిత్రుల కాడి కింద అణచివేత నుండి రైతాంగాన్ని విముక్తి చేసే ప్రయోజనాల కోసం ప్రజాస్వామిక మార్పులకు అవసరమైన విప్లవ రైతు కమిటీలను తక్షణమే నిర్వహించాలని భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ పిలుపునిచ్చింది.

VIII. కమ్యూనిస్టు పార్టీ, అలాగే రైతు కమిటీలలో దాని ప్రాతినిధ్య బావుటా/ పతాకం కింద వ్యవసాయ కార్మికవర్గం, ముఖ్యంగా తోటల కార్మికులు, వ్యవసాయ శ్రామికవర్గ, ముఖ్యంగా తోటల

కార్మికుల స్వతంత్ర సంస్థను నిర్మించాలన , పట్టణాల శ్రామికవర్గంతో దాని అనుసంధానం చెయ్యాలని భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ పిలుపునిచ్చింది.

పైన పేర్కొన్న రాజకీయ, సామాజిక మార్పులను సంపూర్ణంగా, శాశ్వతంగా సాధించడం బ్రిటీష్ ఆధిపత్యాన్ని కూల దోయడం, కార్మిక-రైతాంగ ఫెడరల్ సోవియట్ రిపబ్లిక్ ఏర్పాటు ద్వారా మాత్రమే సాధ్యమవుతుందని భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ దృఢంగా విశ్వసిస్తోంది.

D. (పరియాస్) పరాయీకరణకు గురైన/ వెలివేతకు గురైన/ అంటరాని వారి మరియు బానిసల విముక్తి

మన దేశంలో బ్రిటీష్ సామ్రాజ్యవాద పాలన ఫలితంగా ఇప్పటికీ లక్షలాది బానిసలు, అన్ని హక్కులను కోల్పోయిన సామాజికంగా బహిష్కరించబడిన అంటరాని కార్మికులు లక్షలాది మంది ఉనికిలో ఉన్నారు. బ్రిటీష్ పాలన, భూస్వామ్య వ్యవస్థ, ప్రగతినిరోధక కుల వ్యవస్థ, మతపరమైన మోసాలు, గతంలోని బానిస, కట్టు బానిస పరిస్థితులన్నీ భారతీయ ప్రజలను మట్టుబెట్టాయి, వారి విముక్తికి మార్గంలో ఆడ్డుగా నిలుస్తున్నాయి. భారతదేశంలో, ఇరవయ్యవ శతాబ్దంలో, తమ తోటి మనుషులందరితో కలవడం, సాధారణ బావుల నుండి త్రాగడం, సాధారణ పాఠశాలల్లో చదువుకోవడం, మొదలైన వాటికి హక్కు లేని అంటరానివారు ఇప్పటికీ ఉన్న పరిస్థితికి అవి దారితీశారు.

భారతీయ ప్రజలపైన ఉన్న ఈ అవమానకరమైన మచ్చను ఒక్కసారిగా ముగించే బదులు, గాంధీ, కాంగ్రెస్ నాయకులు కుల వ్యవస్థను కొనసాగించాలని పిలుపునిచ్చారు, సామాజికంగా బహిష్కరించబడిన అంటరాని వారి ఉనికికి ఇది ప్రాతిపదిక, సమర్థన.

కుల వ్యవస్థను దాని సంస్కరించబడిన, గాంధేయ [sic] రకంలో నిర్దాక్షిణ్యంగా నిర్మూలించడం, కేవలం వ్యవసాయ విప్లవం ద్వారా, బ్రిటీష్ పాలనను హింసాత్మకంగా పడగొట్టడం ద్వారా మాత్రమే కార్మిక వర్గాల, బానిసల పూర్తి సామాజిక, ఆర్థిక, సాంస్కృతిక, చట్టపరమైన విముక్తికి దారి తీస్తుంది.

బ్రిటీష్ పాలనకు, భూస్వామ్యానికి వ్యతిరేకంగా దేశంలోని కార్మికులందరితో ఐక్య విప్లవ సంఘటనలో చేరాలని అంటరాని వారందరికీ భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ పిలుపునిస్తోంది.

మన దేశంలోని శ్రమజీవులను విభజించి ఒకరిపై మరొకరిని రెచ్చగొట్టడానికి ప్రయత్నించే బ్రిటీష్, వారి ప్రగతినిరోధక ఏజెంట్ల కుయుక్తులకు లొంగి పోవద్దని అంటరాని వారందరికీ భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ పిలుపునిస్తోంది.

బానిసత్వం, కుల వ్యవస్థ, అన్ని రూపాల (సామాజిక, సాంస్కృతిక మొదలైనవి) కుల అసమానతలను పూర్తిగా నిర్మూలించడం కోసం భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ పోరాడుతుంది. మన దేశంలోని అంటరాని శ్రామిక జనుల, కార్మికుల, అందరి సంపూర్ణ,పరిపూర్ణ సమానత్వం కోసం భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ పోరాడుతుంది.

E. పట్టణ ప్రజల, (మరియు) పెట్టీ బూర్జువాల ప్రయోజనాల కోసం పోరాటం

బ్రిటీష్ ఆధిపత్యానికి, భూస్వాములకి, సంస్థానాధిపతులకి, వడ్డీ వ్యాపారులకి వ్యతిరేకంగా విప్లవాత్మక పోరాటానికి మద్దతు ఇవ్వాలని పట్టణాలలో పని చేసే చిన్న ఉత్పత్తిదారులకు భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ పిలుపునిస్తోంది.

పెట్టుబడిదారీ వర్గం, జాతీయ కాంగ్రెస్ సామ్రాజ్యవాదంతో రాజీ కోసం అన్వేషణలో కార్మికుల, రైతుల ప్రయోజనాలను మాత్రమే కాకుండా పట్టణంలోని పేటీ బూర్జువాల (హస్తకళాకారులు, వీధి వ్యాపారులు మొదలైన వారి) విస్తృత వర్గాల ప్రయోజనాలకు కూడా ద్రోహం చేస్తున్నాయి.

మొత్తం ప్రభుత్వ విధానాన్ని సమూలంగా మార్చడం, భారత సామాజిక క్రమంలో భూస్వామ్య, బానిసత్వ మనుగడను రద్దు చేయడం మాత్రమే, బ్రిటీష్ పాలనను పూర్తిగా రద్దు చేయడం, మన దేశ విముక్తిని పట్టాల పైకి ఎక్కించడానికి, దేశ ఆర్థిక జీవితాన్ని అభివృద్ధి చేయడం, పట్టణంలోని చిన్న బూర్జువాల, చేనేత కార్మికుల, పట్టణ పేదల విస్తృత వర్గాల జీవన ప్రమాణాలను సమూలంగా మెరుగుపరచటానికి, అవసరమైన పరిస్థితులను సృష్టిస్తుంది.

పట్టణాల్లోని పేద ప్రజలను బానిసలుగా మార్చిన వడ్డీ వ్యాపారాలను రద్దు చేయాలని భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ పోరాడుతోంది. చేతివృత్తులవారు, వీధి వ్యాపారులు, ఉద్యోగులు, మొదలైనవారిని నాశనం చేస్తున్న అన్ని ప్రత్యక్ష, పరోక్ష పన్నులు, ఎక్సైజ్, ఇంకా ఇతర రకాల వేతన, చిన్న

ఆదాయాల పన్నుల రద్దు కోసం భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ పోరాడుతుంది. అటువంటి పన్నుల స్థానంలో పెట్టుబడిదారుల, బాండ్ హోల్డర్ల, బ్యాంకుల, వారసత్వ ఆస్తులపైన పై ప్రగతిశీల ఆదాయ-పన్ను కోసం గట్టిగా పట్టుబడుతుంది. కార్మికవర్గ ప్రయోజనాలకు ఉపయోగపడే, పట్టణ పేదల స్థితిగతులను మెరుగుపరచడానికి ఉద్దేశించిన అన్ని విప్లవాత్మక చర్యల కోసం భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ పోరాడుతుంది.

F. శ్రామిక మహిళల విముక్తి

ఫ్యూడలిజం, ఆర్థిక, సాంస్కృతిక, చట్టపరమైన అసమానతల మనుగడల రెట్టింపు భారం కింద భారతదేశంలోని శ్రామిక మహిళలు అర్ధ-బానిసత్వ స్థితిలో ఉన్నారు. శ్రామిక మహిళలకు తమ భవితవ్యాన్ని నిర్ణయించుకునే హక్కు లేదు, చాలా జిల్లాల్లో తమ ఉనికిని పర్దాలో, ముసుగులో ఈడ్చవలసి వస్తోంది, ప్రజా వ్యవహారాలలో పాల్గొనే హక్కు లేకుండా, స్వేచ్ఛగా, బహిరంగంగా తోటి పౌరులని వారిని కలుసుకునే, వీధులలో వెళ్ళే, హక్కు కూడా లేదు.

అదే సమయంలో మహిళా కార్మికుల దోపిడి, చెమటలు కక్కించే క్రూరమైన పని పరిస్థితులు ఖచ్చితంగా వినబడవు. దేశంలోని సామాజిక వ్యవస్థ అంతటా భూస్వామ్య అవశేషాలు విస్తృతంగా మనుగడ సాగించడం, బ్రిటిష్ సామ్రాజ్యవాదం దానిని పూర్తిగా జాగ్రత్తగా సంరక్షించడం ఫలితంగా, భారతదేశంలోని స్త్రీల అర్ధ-బానిస పరిస్థితులు ఏర్పడ్డాయి.

ప్రస్తుత బూర్జువా జాతీయ మహిళా సంస్థ, జాతీయ కాంగ్రెస్ నాయకురాళ్లలో ఒకరైన సరోజినీ నాయుడు నేతృత్వంలోని 'ఆల్-ఇండియా ఉమెన్స్ కాన్ఫరెన్స్' మహిళల విముక్తి కోసం నిజమైన పోరాటం చేయడం లేదని, వాస్తవానికి బ్రిటిష్ సామ్రాజ్యవాదానికి సహకరిస్తున్నదని గమనించిన భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ, భారత మహిళల బానిస పరిస్థితులకు దారితీసే సామాజిక క్రమాన్ని, సామాజిక వ్యవస్థను కూల దోయడం కోసం, కమ్యూనిస్టు పార్టీ నాయకత్వంలో శ్రమిస్తున్న ప్రజల ఉమ్మడి విప్లవ పోరాటంలో పాల్గొనాలని భారత శ్రామిక మహిళలకు పిలుపునిస్తోంది.

మహిళల పూర్తి సామాజిక, ఆర్థిక, చట్టపరమైన సమానత్వం కోసం భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ పోరాడుతోంది. ఇది మహిళలకు రాత్రిపూట పనిని పూర్తిగా రద్దు చేయడం, మహిళలకు భూగర్భ

గనులలో (బొగ్గు గనులలో), ఆడవారికి హానికరమైన అన్ని శాఖలలో పనిని నిషేధించడం కోసం పోరాడుతుంది.

ప్రసవానికి రెండు నెలల ముందు, రెండు నెలల తర్వాత పూర్తి వేతనాలతో పనికి సెలవు ఇవ్వాలని, ఉచిత వైద్య సహాయంతో పాటు, మహిళలకు ఉపాధి కల్పించే అన్ని కర్మాగారాలు, వర్క్‌షాప్‌లలో, చిన్న పిల్లల, శిశువులు-రొమ్ములను (కవర్ చేయడానికి) కప్పటానికి సదుపాయాలతో, పిల్లలకు పాలు, ఆహారం అందించడం కోసం ప్రత్యేక అపార్ట్మెంట్ తో (క్రెచ్‌ల)శిశు సంరక్షణ సదుపాయాలు యజమానుల ఖర్చుతో ఏర్పాటు కోసం భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ పోరాడుతుంది. పసిపిల్లల తల్లుల పని దినాన్ని 6 గంటలకు తగ్గించాలి.

G. సైనికుల కోర్కెలు (డిమాండ్లు)

I. మన దేశ విముక్తి కోసం జరుగుతున్న పోరాటంలో, బ్రిటీష్ పాలనకు వ్యతిరేకంగా, సైనికులు, పోలీసుల మధ్య విప్లవ ప్రచారాన్ని వ్యాప్తి చేయాలని, దేశంలోని శ్రమిస్తున్న ప్రజలతో కలిసి వారి సాయుధ తిరుగుబాటు ఆవశ్యకతను వివరించాలని భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ పిలుపునిచ్చింది.

II. భారత సైనికులు, పోలీసులు సామాజికంగా ప్రధానంగా పేద రైతులలో ఉన్నారు, వారు పేదరికం, భూమి లేకపోవడం, ఆకలిబాధ కారణంగా సైన్యంలో ఉపాధి పొందవలసి వచ్చింది. శ్రమిస్తున్న రైతులందరితో సమానంగా సైనికులకు భూమి కేటాయింపు కోసం భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ పోరాడుతుంది. బ్రిటీష్, భూస్వామ్య ఆధిపత్యాన్ని విప్లవాత్మకంగా పడగొట్టడమే భూమిని సంపాదించడానికి, రుణభారాన్ని రద్దు చేయడానికి, పనిని పొందడానికి ఏకైక మార్గం అని సైనికులకు, మాజీ సైనికులకు వివరించాలని భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ తన మద్దతుదారులకు పిలుపునిచ్చింది.

III. స్వాతంత్ర్యం, భూమి, కార్మిక-కర్షక సోవియట్ ప్రభుత్వం కోసం, ప్రజల సాధారణ సాయుధ తిరుగుబాటుకు మద్దతుగా సైనికులను ఒప్పించడం, సిద్ధం చేయడం సమూహాల లక్ష్యంగా, సైనికులలో విప్లవాత్మక సమూహాలను నిర్వహించడం ప్రారంభించాలని భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ దాని సంస్థలకు, వర్గ స్పృహతో పనిచేసే కార్మికులకు, విప్లవకారులకు

పిలుపునిచ్చింది. సైనికులకు వారి దైనందిన జీవితాల నుండి (అధికారుల ఏకపక్ష చర్యలు, నిరసన ప్రదర్శనలు, కార్మికుల సమ్మెలు మొదలైనవాటిపైన కాల్పులకు ఆదేశాలివ్వడం, శ్వేతజాతీయులు భారత సైనికుల పట్ల ప్రదర్శిస్తున్న తీవ్రమైన అసమానత-అధ్వాన్నమైన ఆహారం, బట్టలు, భత్యాలు, మొదలైనవి), భారత సైనికులు బ్రిటిష్ దొంగల చేతిలో గుడ్డి సాధనం మాత్రమేనని, వారు మన దేశంలోని శ్రమిస్తున్న ప్రజలపై జాతిపరమైన, సామాజిక అణచివేతను కొనసాగించడానికి ఉపయోగిస్తారని, ఖచ్చితమైన ఉదాహరణలను వివరించడం అవసరం.

IV. బ్రిటీష్ పాలన మోసపూరిత, దోపిడీ స్వభావానికి ఆచరణాత్మక రుజువు కలిగి ఉన్న మాజీ సైనికులను సంఘటితం చేయాలని, వారి మధ్య విప్లవాత్మక మాజీ సైనికుల సంస్థలను నిర్మించాలని, సాధ్యమైన చోట పోరాట దళాలను పార్టీ నాయకత్వంలో భవిష్యత్లో జరుగబోయే జాతీయ తిరుగుబాటు, వ్యవసాయ విప్లవానికి సహాయంగా, మద్దతుగా సిద్ధం చేయాలని భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ తన మద్దతుదారులకు పిలుపునిచ్చింది..

V. అత్యంత సన్నిహిత స్నేహాన్ని నెలకొల్పడం కోసం, స్వాతంత్ర్యం కోసం, అన్ని రకాల దోపిడీ నిర్మూలన కోసం జరిపే పోరాటంలో కార్మికుల, రైతుల, సైనికుల ప్రయోజనాల సంఘీభావాన్ని వివరించే లక్ష్యంతో భారత సైనికులతో సోదరభావాన్ని పెంపొందించాలని వర్గ స్పృహతో ఉన్న కార్మికులకు భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ పిలుపునిచ్చింది.

H. యువత డిమాండ్లు

I. కమ్యూనిస్ట్ పార్టీ బ్యానర్ చుట్టూ శ్రామికవర్గం, రైతులు, విప్లవ విద్యార్థి యువతల విస్తృత ప్రజానీకాన్ని నిర్వహించడం దాని లక్ష్యంగా పెట్టుకున్న భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ, హక్కులు పూర్తిగా లేకపోవడం, ప్రబలంగా ఉన్న తీవ్రవాదం కారణంగా చట్టవిరుద్ధమైన సంస్థగా ఉంది. ప్రత్యక్షంగా లేదా సహాయక, చట్టపరమైన, సెమీ లీగల్ మాస్ ఆర్గనైజేషన్లను (యువ విభాగాలలో కార్మిక సంఘాలు మొదలైనవి), సాధ్యమైనంత విస్తృతంగా నిర్వహించడమే లక్ష్యంగా (యంగ్ కమ్యూనిస్ట్ లీగ్ ఆఫ్ ఇండియాను) యువ లీగ్ ను స్థాపించమని విప్లవాత్మక కార్మికవర్గ యువతకు భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ పిలుపునిచ్చింది.

II. పార్టీ సహాయకుడిగా భారత యువ కమ్యూనిస్టు లీగ్ కమ్యూనిజం బ్యానర్ క్రింద శ్రామిక యువతను సంఘటితం చేసే ప్రత్యేక కర్తవ్యాన్ని కలిగి ఉంది. ఆర్థిక, సాంస్కృతిక, క్రీడా రంగాలలో పోరాటాలు మొదలైన అన్ని రకాల పోరాటాలు, సామూహిక సంస్థలు అన్నీ రాజకీయ పోరాటాల ప్రయోజనాలకు అంటే సామ్రాజ్యవాద కాడిని పారద్రోలడం, కార్మికవర్గం, రైతాంగం అధికారం చేపట్టడం వంటి రాజకీయ పోరాటాల ప్రయోజనాలకు లోబడి ఉంచే రాజకీయ సంస్థగా భారతదేశ యువ కమ్యూనిస్టు లీగ్ ముందుకు రావాలి.

III. ప్రజా ప్రదర్శనలు, సమ్మెలు మొదలైనవాటిని రక్షించడానికి, భారతీయుల సాయుధ పోరాటానికి క్రమబద్ధమైన సన్నాహాలు చేయడానికి మిశ్రమ, ప్రత్యేక కార్మికుల, రైతుల, విద్యార్థుల దళాలతో కూడిన దేశవ్యాప్త సంస్థను స్థాపించాలని భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ పిలుపునిచ్చింది.

IV. సైనికుల, పోలీసుల మధ్య రాజకీయ ప్రచారాన్ని వ్యాప్తి చేయడంలో సహాయపడాలని నిజాయితీగల విప్లవ యువకులకు భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ పిలుపునిచ్చింది. గాంధీ అహింసా సిద్ధాంతానికి అనుగుణంగా సైన్యాన్ని విడిచిపెట్టి, తమను తమ బాధ్యతలు చేపట్టమని సైనికులకు 'వామపక్ష' జాతీయవాదులు పిలుపునివ్వడం పొరపాటు అని భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ భావిస్తోంది. నిజమైన విప్లవకారుల కర్తవ్యం ఏమిటంటే, సైన్యంలోనే ఉంటూ సైనికులను ఒప్పించడం, సమయం పక్వానికి వచ్చినప్పుడు, సాయుధ తిరుగుబాటు బావుటాను సిద్ధం చేయడం, పెంచడం, శ్రమించే ప్రజలతో భుజం కలిపి బ్రిటిష్ పాలనను పడగొట్టడం.

V. శారీరక, సాంస్కృతిక అధోకరణం నుండి శ్రమిస్తున్న యువతను రక్షించే లక్ష్యంతోనూ, శ్రమిస్తున్న ప్రజల జాతీయ, సామాజిక విముక్తి కోసం తన విప్లవాత్మక దాడిని అభివృద్ధి చేయడానికి, భారతదేశ కమ్యూనిస్టు పార్టీ ఈ క్రింది వాటి కోసం పోరాడుతుంది:

1. 16 నుండి 20 సంవత్సరాలలోపల యువకులకు పని దినం 4 గంటలకు పరిమితి. 16 ఏళ్లలోపు పిల్లలను పనిలో పెట్టుకోవడం నిషేధం;

2. ప్రజల జాతీయ భాషలో 16 సంవత్సరాల వయస్సు వరకు సార్వత్రిక ఉచిత, నిర్బంధ విద్య. ప్రభుత్వ ఖర్చుతో పిల్లలకు ఉచిత బోర్డింగ్, దుస్తులు, పాఠ్యపుస్తకాల సరఫరా. ప్రభుత్వ, యజమానుల ఖర్చుతో యువతకు వృత్తి శిక్షణ పరిచయం;

3. యువతకు వారం వారీ, వార్షిక (6 వారాలు) వేతనంతో కూడిన సెలవు;

4. జీవన వ్యయానికి సమానమైన ధరలకు నిరుద్యోగ యువకులకు ప్రభుత్వ నిరుద్యోగ భృతి.

ముగింపు

భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ, భారత విప్లవ డిమాండ్ల కార్యక్రమాన్ని ముందుకు తెస్తూ, పార్టీ విప్లవ పతాకం క్రింద సమీకరించి, విజయవంతంగా అధికారాన్ని సాధించడానికి, సోవియట్ రూపంలో కార్మికవర్గ-రైతాంగ ప్రజాస్వామిక నియంతృత్వ స్థాపన కోసం పోరాటాన్ని కొనసాగించాలని కార్మిక ప్రజానీకానికి పిలుపునిస్తోంది.

కార్మికవర్గ విప్లవ వివిధ దశల ద్వారా పెట్టుబడిదారీ వ్యవస్థ ఆధిపత్యా తదుపరి దశను నివారించడం ద్వారా సోషలిస్టు మార్గాల్లో మన దేశం అభివృద్ధికి అవసరమైన పరిస్థితులను సృష్టించడానికి, భూస్వామ్య విధానానికి వ్యతిరేకంగా, విముక్తి కోసం విప్లవం ఎదుర్కొంటున్న సమస్యల విజయవంతమైన పరిష్కారం కోసం, అంతర్జాతీయ కార్మికవర్గం, మన దేశంలోని దోపిడీకి గురవుతున్న ప్రజానీక వర్గ పోరాటం సహాయంతో జరిపే పోరాటం ఒక అవకాశాన్ని తెరుస్తుందని భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ ప్రకటించింది.

ఈ పోరాటంలో భారత ప్రజలు ఒంటరిగా లేరు. ప్రపంచంలోని అన్ని దేశాల విప్లవ కార్మికుడిలో వారికి మిత్రుడు ఉన్నాడు. మొత్తం ప్రపంచంలోని కార్మికులు అంతర్జాతీయ సామ్రాజ్యవాదాన్ని కూల దోయాలని, మొత్తం పెట్టుబడిదారీ దోపిడీ వ్యవస్థను నిర్మూలించాలని పోరాడుతున్నారు, ఇది(పెట్టుబడిదారీ దోపిడీ వ్యవస్థ) ఇప్పుడు చాలా తీవ్ర సంక్షోభంలోకి వెళుతోంది. భారతదేశంలో భూస్వామ్య, పెట్టుబడిదారీ దోపిడీ వ్యవస్థల సంక్షోభం ప్రస్తుతం ప్రపంచ సంక్షోభంతో కలిసి ఉంది, ఇది వైరుధ్యాలన్నీ పదునెక్కడానికి, తోసుకుని వస్తున్న యుద్ధాలకు,విప్లవ పోరాటాల కొత్త తరంగానికి ఇది దారి తీస్తుంది.

పెరుగుతున్న సంక్షోభం, దృఢ నిశ్చయంగల ప్రతిఘటనను, ఎదురుదాడిని అంతర్జాతీయ కార్మికవర్గం, వలస ప్రజల వైపు నుండి పెంచుతోంది. అంతర్జాతీయ విప్లవం బలం పెరుగుతోంది. ప్రపంచంలోని దేశాలలో ఒకటైన సోవియట్ రష్యాలో, శ్రామికవర్గం చాలా కాలం క్రితం దోపిడీదారుల అధికారా కూలగొట్టింది, సమాజం సోషలిస్టు రాజ్యాన్ని విజయవంతంగా నిర్మిస్తోంది. సోవియట్ యూనియన్ కార్మికులు అంతర్జాతీయ కమ్యూనిస్టు ఉద్యమానికి గట్టి రక్షణ కల్పించింది, కార్మిక,

రైతాంగ ప్రయోజనాల కోసం ప్రపంచాన్ని ఎలా పునర్నిర్మించాలో ఆచరణలో చూపిస్తున్నది . సోవియట్ యూనియన్ భారతదేశంలోని కార్మికులతో సహా వలసరాజ్యాల ప్రజలకు నమ్మకమైన మిత్రదేశం. భారతదేశంలోని శ్రమిస్తున్న ప్రజానీకానికి అన్ని దేశాల విప్లవ కార్మికుల, ముఖ్యంగా అభివృద్ధి చెందుతున్న చైనా విప్లవ, మద్దతు లభిస్తోంది. కమ్యూనిస్టు పార్టీ ఆఫ్ గ్రేట్ బ్రిటన్ నేతృత్వంలోని గ్రేట్ బ్రిటన్ విప్లవ కార్మికులు భారతదేశంలోని శ్రమిస్తున్న ప్రజానీకానికి మద్దతు ఇస్తున్నారు, అయితే పాలక లేబర్ పార్టీ ఆఫ్ మెక్ డోనాల్డ్, ఇండిపెండెంట్ లేబర్ పార్టీ ఆఫ్ మాక్ స్టన్ అండ్ బ్రాక్‌వే, బ్రిటిష్ సామ్రాజ్యవాద ఏజెంట్లు, భారతీయ ప్రజల మెడకు చుట్టుకొని ఉన్న బానిసత్వ, పేదరిక ఉచ్చును బిగించడానికి, నిర్వహించడానికి తమ శక్తి మేరకు ప్రతిదీ చేస్తారు. సామ్రాజ్యవాదులు, వారి సంస్కరణవాద ఏజెంట్లు ఎన్ని విధాలుగా పన్నాగాలు పన్నినప్పటికీ, ప్రపంచ కార్మికవర్గం, వలస ప్రజల విప్లవాత్మక ఫ్రంట్ ప్రతిరోజూ బలంగా, విస్తృతంగా పెరుగుతోంది.

కానీ భారత విప్లవ విజయాన్ని నిర్ధారించడానికి, మన దేశంలోని శ్రమిస్తున్న ప్రజానీకానికి నాయకుడు, ఆర్గనైజర్ అయిన శ్రామికవర్గ కమ్యూనిస్టు పార్టీ అవసరం. మన దేశ విముక్తి కోసం కేంద్రీకృత, క్రమశిక్షణతో కూడిన, ఐక్యమైన, సామూహిక, రహస్య కమ్యూనిస్టు పార్టీని నిర్మించడం చాలా కాలం నుండి ఆలస్యమై, నేటి విప్లవ ఉద్యమ ప్రధాన, ప్రాథమిక కర్తవ్యంగా ఉంది.

కమ్యూనిస్టు ఇంటర్నేషనల్‌లోని ఒక విభాగమైన సంఘటిత ప్రపంచ కమ్యూనిస్టు ఉద్యమంలో తాము ఒక భాగమని భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ గర్వంగా ప్రకటించింది. భారత విప్లవ చారిత్రాత్మక విధులను నిర్వహించడానికి పోరాడటానికి, ఇప్పుడు నిర్మించబడుతున్న కమ్యూనిస్టు పార్టీ శ్రేణులలో చేరాలని శ్రామిక వర్గానికి అంకితమైన అభివృద్ధి చెందిన కార్మికులు, విప్లవకారులందరికీ భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ పిలుపునిస్తోంది. బ్రిటీష్ ఆధిపత్యం, తీవ్రవాద పరిస్థితుల్లో, కమ్యూనిస్టు పార్టీ తన సామూహిక పోరాటాలను అభివృద్ధి చేయడానికి, ప్రజాస్వామిక నియంతృత్వం కోసం పోరాడుతున్న ప్రజల మనస్సును గెలవడానికి అన్ని రకాల చట్టపరమైన, చట్టవిరుద్ధమైన కార్యకలాపాలను వర్తింపజేసి, ఉపయోగించుకుంటూ, కేవలం కార్మికవర్గ, రైతాంగ రహస్య పార్టీగా మాత్రమే అభివృద్ధి చెందుతుంది.. భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ అన్ని పట్టణాలలోనూ, దేశవ్యాప్తంగా అన్ని కర్మాగారాలలోనూ, వర్క్‌షాప్‌లలోనూ తన పార్టీ సంస్థలను, సమూహాలను ఏర్పాటు చేస్తుంది.

భారత కమ్యూనిస్టు పార్టీ కార్మికవర్గాన్ని, రైతాంగం ప్రాథమిక ప్రజానీకాన్ని, భారత విప్లవ బావుటా క్రింద నిర్వహిస్తుంది. ఎన్ని కష్టాలు, త్యాగాలు, పాక్షిక పరాజయాలు ఎదురైనా, భారత విప్లవ ఉద్యమాన్ని అంతర్జాతీయ శ్రామికవర్గం నుంచి వేరు చేసేందుకు సామ్రాజ్యవాదులు, భారత బూర్జువాలు ఎన్ని ప్రయత్నాలు చేసినా, కమ్యూనిస్టు పార్టీ శ్రామికుల పోరాటాన్ని సంపూర్ణంగా నడిపిస్తుంది. బ్రిటీష్ పాలన, భూస్వామ్య వ్యవస్థ, బానిసత్వ, వ్యవస్థను కూలగొట్టడం, ఆ తర్వాత ప్రపంచ శ్రామికవర్గంతో కలిసి, మన దేశంలోనూ, ప్రపంచ వ్యాప్తంగానూ సోషలిస్టు సమాజ వ్యవస్థ ఏర్పాటు కోసం పోరాటంలో ముందుకు సాగుతుంది.

భారత స్వాతంత్ర్యం వర్ధిల్లాలి!

శ్రమజీవుల నాయకుడైన కార్మికవర్గం వర్ధిల్లాలి!

కార్మిక -కర్షక సోవియట్ ప్రభుత్వం వర్ధిల్లాలి!

ప్రపంచ విప్లవం వర్ధిల్లాలి!

-సమాప్తం-

MARXIST

Theoretical Quarterly of the Communist Party of India (Marxist)

XXXVI, 1

January-March 2020

Content

Editor's Note

Prabhat Patnaik

Globalization and the Abridgement of Freedom

Archana Prasad

Feminism and Class Consciousness:

Reflections from the Early Years

of the Communist Movements

Álvaro García Linera

'In Moments of Crisis, Behind Every Moderate Liberal,

There's a Fascist': An interview with Álvaro García Linera

by Elodie Descamps and Tarik Bouafia

Communist Party of India

Draft Platform of Action, 1930

MARXIST

Theoretical Quarterly of the Communist Party of India (Marxist)

XXXVI, 1

January-March 2020

Editorial Board

Sitaram Yechury (EDItor)

Prakash Karat

B.V. Raghavulu

Ashok Dhawale

Contributors

Prabhat Patnaik is Emeritus Professor, Centre for Economic Studies and Planning, Jawaharlal Nehru University, New Delhi

Archana Prasad is Professor at Centre for Informal Sector and Labour Studies, Jawaharlal Nehru University, New Delhi

For subscription and other queries, contact

The Manager, Marxist, A.K. Gopalan Bhavan, 27-29 Bhai Veer Singh Marg, New Delhi 110001

Phone: (91-11) 2334 8725. Email: pdpbln@gmail.com

Printed by Sitaram Yechury at

Progressive Printers, A 21, Jhilmil Industrial Area, Shahdara, Delhi 110095,

and published by him on behalf of the Communist Party of India (Marxist) from

A.K.Gopalan Bhavan, 27-29 Bhai Veer Singh Marg, New Delhi 110001

Communist Party of India

Draft Platform of Action, 1930

PART—I

MAIN TASKS OF THE INDIAN REVOLUTION

The Indian people is groaning under the yoke and the exploitation of British imperialism. Relying upon their political and economic supremacy, and squeezing billions of rupees year by year out of the miserable national income of India, the blood-thirsty imperialists have brought the toiling masses of the people to a state of famine, hopeless poverty, intolerable slavery and mass extinction as a people.

With all the power of the state in its hands, controlling the main branches of industry, railways, sea and river transport, banks and credit system, the greater part of the land, forests and the irrigation system, British imperialism has retarded and still obstructs the economic development of our country in every way, supporting and relying upon all that is backward and retrograde in town and country.

The supremacy of British imperialism is the basis of the backwardness, poverty and endless suffering of our people. Only by the merciless and violent destruction of the political economic supremacy of the British imperialists will the working masses of India succeed in rising to their feet, achieving their independence and creating conditions requisite for their further development and for the reconstruction of society in the interests of the workers and peasants, and with the purpose of developing further towards socialism.

In the enslavement of the Indian people British imperialism relies upon the native princes, the landlords, the moneylenders and the merchants, utilizing the assistance of the national bourgeoisie. The system of land ownership by the landlords, native princes and moneylenders, and the relics of serfdom in the land system of India (and consequently in all India’s social and political institutions) represent the main bulwark of British supremacy.

In order to destroy the slavery of the Indian people and emancipate the working class and the peasants from the poverty which is crushing them down, it is essential to win the independence of the country and to raise the

banner of agrarian revolution, which would smash the system of landlordism surviving from the middle ages and would cleanse the whole of the land from all this medieval rubbish. An agrarian revolution against British capitalism and landlordism must be the basis for the revolutionary emancipation of India.

Linked up as it is with the system of landlordism and usury, and terrified at the thought of a revolutionary insurrection by the toiling masses, the capitalist class has long ago betrayed the struggle for the independence of the country and the radical solution of the agrarian problem. Its present 'opposition' represents merely manoeuvres with British imperialism, calculated to swindle the mass of the toilers and at the same time to secure the best possible terms of compromise with the British robbers. The assistance granted to British imperialism by the capitalist class and its political organization, the National Congress takes the shape at the present time of a consistent policy of compromise with British imperialism at the expense of the people, it takes the form of the disorganization of the revolutionary struggle of the masses and the preservation of the system of imperialism, including the native states, the system of landlordism and the reinforced exploitation, jointly with the imperialism, of the mass of the people, of the working class in particular. The greatest threat to the victory of the Indian revolution is the fact that great masses of our people still harbour illusions about the National Congress, and have not realized that it represents a class organization of the capitalists working against the fundamental interests of the toiling masses of our country.

The policy of Gandhism, on which the programme of the Congress is founded, uses the cloak of vague phrases about love, meekness, modest and hard-working existence, lightening the burden of the peasantry, the national unity, the special historic mission of spiritualism, etc. But under this cloak it preaches and defends the interests of Indian capitalists, the inevitability and wisdom of the division of society into rich and poor, eternal social inequality and exploitation. That is, it preaches the interests of the capitalist development of India on the bone and sweat of the working masses of the people, in alliance with world imperialism. The National Congress betrayed and disorganized the struggle of the toilers in 1919–21. The National Congress supported the manufacturers against the workers during the textile strike and in fact assisted in the passing of anti-labour legislation.

The National Congress refused to support the fight of railwaymen against British imperialism, suggesting that they should ask Lord Irwin and MacDonald to arbitrate. The National Congress opposed the peasantry in their struggle against the moneylenders, big landlords and the native princes.

Jointly with the liberals, the landlords and the manufacturers, the National Congress has produced the anti-popular Nehru Constitution, in which it declared the necessity of preserving the landlords, the rajahs and the moneylenders, remaining as a junior partner in the British Empire and leaving supreme authority in the hands of the British viceroy and the governor-general.

The National Congress issued the Delhi Manifesto supporting Gandhi's 11 points, which represented the moderate programme of the Chambers of Commerce, and similar associations. It carried on negotiations with the liberals in prison trying behind the scenes to come to an understanding with the British government; and so forth. The National Congress, and particularly its 'Left' wing, have done and are doing all in their power to restrain the struggle of the masses within the framework of the British imperialist constitution and legislation.

In this connection, world history and the lessons of the class struggle in India prove that only the leadership of the working class can ensure the fulfilment of the historic task of emancipating the Indian people, abolishing national slavery, sweeping aside all the fetters which check national development, confiscating the land and effecting far-reaching democratic reconstruction of revolutionary character. The working-class of India, organized by the industrial process itself and by the class struggle, will under the leadership of its communist vanguard, perform its historic tasks of organizing the scattered masses of peasantry and town poor for struggle against British domination and landlordism.

But in order to organize the mass of the workers, in order to rally the proletariat as a distinct class force, conscious of its distinct class interests and fighting for the leadership of the national movement of emancipation, in order to bring about the revolutionary alliance of the working class and the peasantry, in order to liberate the working class, the peasantry and the town poor, from the hands of national reformism, and direct their revolutionary

struggles towards an anti-imperialist and anti-feudal revolution, for all these purposes, the working class requires its own proletarian Communist Party.

The Communist Party of India is the party of the working class, the final aim of which is the achievement of socialism and ultimately of complete communism. The programme of the Communist Party of India is totally different in principle from the programmes and ideas of the other parties and groups, which are parties of the capitalist class and petty bourgeoisie, not excepting the national revolutionary parties. While the latter are striving for the development of capitalism in India, the Communist Party (CP) is consistently and firmly fighting for a socialist path of development. While the national revolutionary groups are fighting for bourgeois rule and a bourgeois form of government the CP of India is fighting for the democratic dictatorship of the working class and the peasantry, a Workers and Peasants' Soviet government in India.

The only form of government, which can safeguard the interests of the workers, peasants and toilers generally is the Soviets. The Soviets, set up in the course of the revolutionary revolt of the working masses, as insurrectionary bodies for the overthrow of British supremacy, will be the sole genuine seats of authority, elected directly in the factories, works, villages, etc., ensuring confiscation of the land and the satisfaction of the vital needs of the mass of the people. The Soviet Government alone will be capable of ensuring to national minorities their right to self-determination, including that of complete separation, and at the same time achieving the maximum unity in the ranks of the toilers of various nationalities, engaged in common revolutionary struggle against the enemies of the Indian revolution. The Soviet government alone will be able to effect an alliance with the world proletariat for the purpose of defending the liberty and the achievements of the Indian revolution against the attacks of world imperialism, and the Indian exploiters. Only such a government will be able to make an alliance with all other Soviet states against international imperialism and for the final victory of the world revolution.

Firmly and courageously, and notwithstanding any sacrifices the Communist Party will defeat the disorganizing and treacherous work of the national reformists, it will organize the masses of the workers and peasants

and lead them to victory over imperialism and take the lead in the further march towards socialism.

Adopting these as its guiding principles, the Communist Party of India advances the following main objects for the present stage of the Indian revolution:

1. The complete independence of India by the violent overthrow of British rule. The cancellation of all debts. The confiscation and nationalization of all British factories, banks, railways, sea and river transport and plantations.

2. Establishment of a Soviet government. The realization of the right of national minorities to self-determination including separation. Abolition of the native states. The creation of an Indian Federal Workers' and Peasants' Soviet Republic.

3. The confiscation without compensation of all the lands, forests and other property of the landlords, ruling princes, churches, the British government officials and moneylenders, and handing over for use to the toiling peasantry. Cancellation of slave agreements and all the indebtedness of the peasantry to moneylenders and banks.

4. The 8-hour working day and the radical improvement of conditions of labour. Increase in wages and State maintenance for the unemployed.

The Communist Party of India will fight for these main demands, which express the interests of the mass of the people, and the achievement of which will create the conditions for and render possible further development in the direction of the building of a Socialist State of society in India. At the same time, with the object of developing the mass revolutionary struggle and revolutionary education of the mass of the toilers, the Communist Party of India puts forward partial demands, the struggle for which will facilitate the mobilization of the mass of the people in revolutionary insurrection for its emancipation.

PART—II

THE FIGHT FOR PARTIAL DEMANDS OF THE REVOLUTIONARY MOVEMENT

The CP of India considers that the sole and historically tested means of winning independence, carrying out the agrarian revolution and achieving democratic reconstruction, is the path of the revolutionary struggle of the widest possible mass of the people, developing into a general national armed insurrection against the British exploiters and all their allies in our country.

The propaganda of non-violence of Gandhi, Nehru and other leaders of the National Congress is intended to prevent a general national armed insurrection of the toiling masses against the British rule. By his own confession in his autobiography, Gandhi took part in the armed suppression of the rising of the Zulu peasants in Africa and assisted the British robbers in their fight against the German capitalists for the right to exploit colonial peoples. Gandhi recruited Indian peasants into the British army and sent to their deaths hundreds of thousands of Indian workers and peasants in the interests of the British robbers. And today Gandhi tells the peasants and workers of India that they have no right to and must not revolt against their exploiters. He tells them that at the very time when the British robbers are making open war on the Indian people in the North Western Frontier Province and throughout the country.

The toiling masses will understand this double game of the National Congress. The workers and peasants of India will not give up their right to smash the whole feudal and imperialist system of exploitation, and their right to bring about the violent overthrow of British rule.

This emancipation of India cannot be achieved by a terrorist movement. The supporters of the terrorist movement of our country do not see and do not believe in the struggle of the broad masses of the people, and do not understand the connection between the agrarian revolution, the struggle of the working class and the overthrow of British domination. They try by single-handed and brave terrorist acts to achieve victory over British imperialism.

While recognizing the self-sacrifice and devotion of the terrorists in the cause of the national emancipation of India, the Communist Party of India declares that the road to victory is not the method of individual terrorism but the struggle and armed insurrection of the widest possible masses of the working class, the peasantry, the poor of the towns and the Indian soldiers, around the banner and under the leadership of the Communist Party of India.

The most harmful and dangerous obstacle to the victory of the Indian revolution is the agitation carried on by the 'Left' elements of the National Congress, led by Jawaharlal Nehru, Bose and others. Under the cloak of revolutionary phraseology, they carry on the bourgeois policy of confusing and disorganizing the revolutionary struggle of the masses, and help the Congress to come to an understanding with British imperialism. Particularly backwardly [sic] and harmful is the part played by the national reformists in the labour movement, in which they try in every possible way to substitute the method of class collaboration for the method of class struggle, doing their best to bring the workers under the influence of the ideals and organizations of the Indian and British exploiters. The treacherous part played by the National Congress as regards the peasantry has once again shown itself in the appeal of the 'Left' Congress leaders to the British governorgeneral of Bengal to send troops to crush the peasant revolts at Kishoreganj. In these circumstances some of the 'Left' national reformists (supporters of Roy and others), who realize that the masses are becoming disillusioned with the Congress have cleverly put forward the advice to 'win' the National Congress from within. Nominally, their object is to revolutionize the Congress. In reality it is to restore the prestige of the Congress by replacing the new treacherous leaders who are no better than the old

The exposure of the 'Left' Congress leaders, who may again undertake to set up a new party or organization like the former League for Independence, in order once again to bamboozle the mass of the workers, is the primary task of our Party. Ruthless war on the 'Left' national reformists is an essential condition if we are to isolate the latter from the workers and mass of the peasantry, and mobilize the latter under the banners of the Communist Party and the anti-imperialist agrarian revolution in India.

The Communist Party of India calls upon all the toilers to form a united front against the imperialists, the landlords, the moneylenders and the

capitalists. The CP of India calls upon the Muslim and Hindu workers and peasants not to be tricked by the cunning provocative methods of the British imperialist government and the reactionary native exploiters, who set up the toilers of different nationalities and religious beliefs against one another, and provoke conflicts between them. The CP of India calls upon all the toilers including the untouchables (pariahs) not to permit successful disorganization and splitting of the united revolutionary front of the oppressed, who suffer equally at the hands of their own and British exploiters.

In its struggle to win the leadership of the masses, the CP of India calls upon its supporters to make resolute use of any legal and semi-legal opportunity for publication and mobilization of the masses around working-class slogans. On every occasion they must expose the treacherous part played by the National Congress. Against the bourgeois front of compromise established by the National reformism, they must create a united front of the toilers from below on the basis of definite proletarian revolutionary demands and activities.

As one of the practical means of explaining to the toiling masses the exploiting and treacherous policy of the Congress leaders, the CP of India recommends to its supporters to make use of their activity in the trade unions, municipal councils (Calcutta, Bombay, etc.) and similar institutions.

The CP of India calls upon its supporters and organizations to develop mass revolutionary activities and struggle of the working class for their political and economic demands, mass refusal by the peasants to pay taxes, levies, rent, debts particularly in districts where there are large landed estates—thereby mobilizing and preparing the mass of the toilers for revolutionary struggle against imperialism. The CP of India calls upon all the class-conscious workers and revolutionaries to assist in transforming individual strikes of the workers into a general political strike, as a resolute step in organizing the revolutionary struggle of the mass of the people for independence, land and a Workers' and Peasants' government under the guidance of the working class.

A. General Demands

In order to develop mass revolutionary struggle and political training of the people, the CP of India puts forward and fights for the following demands:

1. Expulsion of the British troops, abolition of the police and general arming of the toilers;

2. Immediate liberation of all political prisoners, including those who have committed acts of individual and mass violence;

3. Unlimited freedom of speech, conscience, press, meeting, strikes and association for the toilers and abolition of all antipopular and anti-labour laws (Trade Disputes Act, the prohibition of picketing, the regulations for the deportation of revolutionary workers, press act, etc.);

4. The abolition of rank, castes, national and communal privilege, and the full equality of all citizens irrespective of sex, religion and race;

5. Complete separation of religion from the State, and the expulsion of the missionaries as direct agents of the imperialists, with confiscation of their property;

6. The election of judges and officials and their recall at any time on the demands of the majority of the electors.

B. Special Workers' Demands

In order to organize the widest lot of the working class, defend the day-to-day interests of the workers and maintain the general revolutionary struggle of the toiling masses in our country, the CP of India calls upon all class-conscious workers to concentrate every effort on the creation of a revolutionary trade union movement. The CP of India deems it essential to organize a mass trade-union movement based on factory committees, with the leadership elected directly by the workers and consisting of advanced revolutionary workers. The trade unions must become regular functioning mass organizations, working in the spirit of class struggle, and all efforts must be made to expel and isolate reformists of all shades, from the open agents of British capitalism such as Joshi, Chamanlal, Giri, etc., to the sham 'Left' national reformists such as Bose, Ruikar, Ginwala and other agents of the Indian bourgeoisie, who constitute a reactionary bloc for joint struggle against the revolutionary trade-union movement. At the same time the CP of India works for the transformation of the AllIndia Trade Union Congress into a fighting all-India centre of the labour movement on a class basis.

I The CP of India calls upon all its supporters and all classconscious workers to help in organizing factory committees in all factories, railways, docks, etc., throughout the country. In cases where owing to the victimization of the employers or British authorities the factory committees have to work semi-legally, the CP advocates put forward the demand for recognition of the factory committees as one of the principal demands in strike movements. The CP of India calls for the country-wide organization of workers' defence detachments, both to defend workers' strikes and demonstrations and to take part in the general revolutionary struggle.

II The CP of India calls upon all class-conscious workers to help the Party to organize the movement and the struggle of the unemployed for regular relief at the expense of the State and the employers. It calls for the country-wide organization of unemployed councils, demonstrations and joint struggle with the workers in industry for the partial demands of the unemployed— monthly unemployment benefit at the cost of living minimum, refusal to pay rent, free supply of fuel and foodstuffs by the municipal authorities, etc.

III.Taking note of the semi-slave conditions of plantation and agricultural workers, the CP of India calls upon class-conscious workers to take part and assist in the organization of trade unions of plantation and agricultural workers. The fight for complete abolition of all systems of serfdom, compulsory and contract labour, deprivation of rights and unprecedented expropriation of the agricultural proletariat is one of our main aims, linked up closely with the aim of mobilizing the broad masses of peasantry to fight imperialist and feudal exploitation, under the leadership of the proletariat.

IV. With the object of protecting the working class from physical and moral degeneration, and also in order to raise its capacity to fight for emancipation, the CP of India fights for:

1. Limitation of the working day to 8 hours for adults and 4 hours for youths: 16 to 20. Introduction of the 6-hour working day in all harmful industries, including coal mining and free supply of milk and butter to the workers in these industries;

2. Complete freedom of trade unions, demonstrations, picketing and strikes;

3. Equal pay for equal work for men, women and youth;

4. Complete abolition of compulsory contract labour and system of legal bondage of the workers;

5. A compulsory weekly rest period at full pay, and a paid annual holiday of 4 weeks for adults and

6 weeks for youths; 6. State insurance against unemployment, sickness, accidents, industrial diseases, old age, loss of working capacity, orphanage and compensation for disablement;

7. Establishment of a State minimum wage of 50 rupees a month, prohibition of the contract system and establishment by law of weekly payment of wages;

8. Prohibition of reductions from wages for any reason or purpose whatsoever (fines, bad work, etc.);

9. Introduction of properly organized factory inspection, workers' elected members thereof to supervise labour conditions in all factories employing hired labour;

10. The abolition of the system of hiring workers through jobbers, sarangs, etc.; employment and dismissal of workers to take place through labour exchanges, controlled and supervised by the trade unions. The abolition of all caste and feudal customs and regulations within the factories.

In addition, the CP of India supports and fights for each and every demand intended to improve the conditions of the workers (building of new houses at government or employers' expense, provision of proper lavatories, clean dining rooms, etc.).

The CP of India is definitely against the principle of arbitration and interference by capitalist arbitration courts. It emphasizes most definitely that the sole means for winning any serious concessions on the part of the exploiters is resolute class struggle by strikes and mass revolutionary activities.

C. Peasant Demands

I. The CP of India fights for the confiscation without compensation of all land and estates, forests and pastures of the native princes, landlords, moneylenders and British government, and the transference to peasant committees for use by the toiling masses of the peasantry. The CP of India fights for the complete wiping out of the medieval system of landholding, to cleanse the whole of the land of the rubbish of the middle ages.

II. The CP of India fights for the immediate confiscation of all plantations and their transference to revolutionary committees elected by the plantation workers. The allotments to which the planters assign their contract workers and also the land not in cultivation to be handed over to the labourers and poor peasants as their property. At the same time the CP of India is in favour of the nationalization of large-scale mechanically equipped plantations and workshops connected wherewith, for utilization in the interests of the whole Indian people.

III. The CP of India fights for the immediate nationalization of the whole system of irrigation, complete cancellation of all indebtedness and taxes, and the transference of the control and supervision of the work of irrigation to revolutionary peasant committees elected by the working peasantry.

IV. In order to disorganize British rule and maintain revolutionary pressure against it, the CP of India calls upon the peasantry and agricultural proletariat to engage in all kinds of political demonstrations and collective refusal to pay taxes and dues, or to carry out the orders and decisions of the government and its agents.

V. The CP of India calls for refusal to pay rents, irrigation charges and other extractions and refusal to carry out any labour services whatsoever (begar) for the landlords, native princes and their agents.

VI. The CP of India calls for refusal to pay debts and arrears to government, landlords and moneylenders in any form whatsoever.

VII. As a practical watchword for the campaign among the peasantry, and as a means of developing more political consciousness in the peasant movement, the CP of India calls for the immediate organization of revolutionary peasant committees in order to carry on a fight to achieve all

the revolutionary democratic changes required in the interests of emancipating the peasantry from the yoke of British imperialism and its feudal allies.

VIII. The CP of India calls for the independent organization of the agricultural proletariat, particularly the plantation workers, and its amalgamation with the proletariat of the towns under the banner of the Communist Party, as well as its representation in the peasant committees.

The CP of India is firmly convinced that the complete thoroughgoing and permanent achievement of the above mentioned political and social changes is possible only by the overthrow of British domination and the creation of a Federal Workers' and Peasants' Soviet Republic.

D. Emancipation of the Pariahs and the Slaves

As a result of the rule of British imperialism in our country there are still in existence millions of slaves and tens of millions of socially outcast working pariahs, who are deprived of all rights. British rule, the system of landlordism, the reactionary caste system, religious deceptions and all the slave and serf conditions of the past throttle the Indian people and stand in the way of its emancipation. They have led to the result that in India, in the twentieth century, there are still pariahs who have no right to meet with all their fellow men, drink from common wells, study in common schools, etc.

Instead of putting an end once and for all to this shameful blot on the Indian people, Gandhi and the Congress leaders call for the maintenance of the caste system, which is the basis and justification for the existence of the socially outcast pariahs.

Only the ruthless abolition of the caste system in its reformed, Gandhist [sic] variety, only the agrarian revolution and the violent overthrow of British rule, will lead to the complete social, economic, cultural and legal emancipation of the working pariahs and slaves.

The CP of India calls upon all the pariahs to join in the united revolutionary front with all the workers of the country against British rule and landlordism.

The CP of India calls upon all the pariahs not to give way to the tricks of the British and reactionary agents who try to split and set one against the other the toilers of our country.

The CP of India fights for the complete abolition of slavery, the caste system and the caste inequality in all its forms (social, cultural, etc.). The CP of India fights for the complete and absolute equality of the working pariahs and all the toilers of our country.

E. The Struggle for the Interests of the Town and Petty Bourgeoisie

The CP of India calls upon the working small producers in the towns to support the revolutionary struggle against British domination, the landlords, the princes, and the moneylenders.

The capitalist class and the National Congress in their search for a compromise with imperialism, are betraying the interests not only of the workers and peasants but also of the wide sections of the town petty bourgeoisie (craftsmen, street traders, etc.).

Only the complete abolition of British rule, bringing in its train the liberation of our country, the radical alteration of the whole policy of the government, and the abolition of landlordism and survivals of serfdom throughout the Indian social order, will create the conditions requisite for developing the economic life of the country and radically improve the standard of living of the broad sections of the town petty bourgeoisie, handicraft workers and town poor.

The CP of India fights for the cancellation of all usury which has enslaved the poor people of the towns. The CP of India fights for the cancellation of all direct and indirect taxes, excise and other forms of taxation of wages and small earnings, which are ruining the artisans, street traders, employees, etc. It stands for the replacement of such taxes by a progressive income-tax on the capitalists, bond holders, banks, and inheritance. The CP of India fights for all revolutionary measures which serve the interests of the proletariat and are intended to improve the conditions of the town poor.

F. Emancipation of the Toiling Women

The toiling women of India are in a semi-servile condition under a double burden of the survivals of feudalism, economic, cultural and legal inequalities. The toiling women have no right whatsoever to determinate their fate, and in many districts are forced to drag out their existence in purdah, under the veil, and without the right not only of participating in public affairs, but even of freely and openly meeting their fellow citizens and moving through the streets.

At the same time the exploitation and working conditions of the women workers are surely unheard-of in their brutality and sweated character. The semi-slave conditions of women in India are the result of the widespread survival of relics of feudalism throughout the social order of the country and its full careful preservation by British imperialism.

Noting that the present bourgeois national women's organization, the 'All-India Women's Conference' led by Sarojini Naidu, one of the leaders of the National Congress, is not carrying on a genuine struggle to emancipate women but in reality is cooperating with British imperialism, the CP of India calls upon the working women of India to join the common revolutionary struggle of the toiling masses, under the leadership of the Communist Party for the overthrow of the social order and social system which give rise to the slave conditions of Indian women.

The CP of India fights for the complete social, economic, and legal equality of women. It fights for the complete abolition of night work for women and the prohibition of underground work for women (in the coal mines) and in all branches harmful for females.

The CP of India fights for leave of absence from work at full rates of wages two months before and two months after child birth, with free medical aid, and for the establishment of creches in all factories and workshops employing women, at the expense of the employers, such creches to cover small children and infants-atthe-breast, with a special apartment for feeding. Nursing mothers to have their working day reduced to 6 hours.

G. Soldiers' Demands

I. In the struggle for the emancipation of our country, the CP of India calls for the spreading of revolutionary propaganda among the soldiers and police, and the explanation of the necessity for their armed insurrection together with the toiling masses of the country, against British rule.

II. The Indian soldiers and police are socially in the main poor peasants, who have been forced to seek employment in the army by poverty, landlessness and hunger. The CP of India fights for the allotment of land to the soldiers equally with all the other toiling peasants. The CP of India calls upon its supporters to explain to the soldiers and ex-soldiers that the only means of acquiring land, abolishing indebtedness and getting work is the revolutionary overthrow of British and feudal supremacy.

III. The CP of India calls upon its organizations and classconscious workers and revolutionaries to begin organizing revolutionary groups among the soldiers. The aim of the groups must be to persuade and prepare the soldiers to take action in support of a general armed insurrection of the people for liberty, land and a Workers' and Peasants' Soviet government. It is necessary to explain to the soldiers by concrete examples drawn from their daily lives (arbitrary actions by the officers, shooting down of demonstrations, workers' strikes, etc., flagrant inequality of treatment of white and Indian soldiers—worse food, clothes, allowances, etc.) that Indian soldiers are only a blind tool in the hands of the British robbers, who use them to maintain the national and social oppression of the toiling masses of our country.

IV. The CP of India calls upon its supporters to organize the ex-soldiers, who have had practical proof of the swindling and exploiting character of British rule, and to build up revolutionary ex-soldiers' organizations among them and wherever possible fighting detachments to prepare, aid, support the future national insurrection and agrarian movement under the leadership of the Party.

V. The CP of India calls upon the class-conscious workers to organize fraternization with Indian soldiers with the object of establishing closest friendship and explaining the solidarity of the interests of workers, peasants and the soldiers in the fight for freedom and the abolition of all sorts of exploitation.

H. Youth's Demands

I. The CP of India calls upon the revolutionary working-class youth to build up the Young Communist League of India, being an illegal organization owing to the complete lack of rights and the prevailing terror, which has as its object to organize the widest possible masses of working class, peasants and revolutionary student youth around the banner of the Communist Party, doing so either directly or through the medium of auxiliary, legal and semi-legal mass organizations (youth sections in the trade unions etc.).

II. The YCL of India as the helper of the Party has the special task of organizing the working youth under the banner of communism. The YCL of India must come forward as a political organization which subordinates all forms of struggles and mass organization— economic, cultural, sports, etc.—to the interests of the political struggles, namely, the overthrow of the imperialist yoke and the winning of power by the working class and the peasantry.

III. The CP of India calls for the country-wide organization both of mixed and separate workers', peasants and students' detachments both to defend peoples' demonstrations, strikes, etc., and in order to make systematic preparations for the armed struggle of the Indian people.

IV. The CP of India calls upon the honest revolutionary youth to help in spreading political propaganda among the soldiers and police. The CP of India considers that the call of the 'Left' nationalists to the soldiers to leave the army and take their discharge, in accordance with Gandhi's philosophy of non-violence, is a mistake. The task of genuine revolutionaries is to persuade the soldiers, while staying in the army, to prepare and raise, when the time is ripe, the banner of armed insurrection and, shoulder to shoulder with the toiling people, to overthrow British rule.

V. With the object of protecting the toiling youth against physical and cultural degeneration, and in order to develop its revolutionary offensive for the national and social liberation of the toiling masses, the CP of India fights for:

1. Limitation of the working day to 4 hours for youths from 16 to 20. Prohibition of employment of children under 16;

2. Universal free and compulsory education up to 16 in the national language of the people. Free boarding, clothing and supply of text-books to children at the expense of the State. Introduction of vocational training for youths at the expense of the State and the employers;

3. Paid weekly and annual (6 weeks) holiday for youths;

4. State maintenance of unemployed youths at rates equivalent to the cost of living.

CONCLUSION

The Communist Party of India, putting forward its programme of demands of the Indian revolution, calls upon the toiling masses to rally under the revolutionary banner of the Party and carry on the struggle to the successful conquest of power and the establishment of the democratic dictatorship of the working class and the peasantry in the form of Soviets.

The CP of India declares that the successful solution of the problems facing the revolution against feudalism and for emancipation will open up the possibility, with the help of the international proletariat and the class offensive of the exploited masses of our country of the revolution developing through a number of stages into a proletarian revolution, thereby creating the requisite conditions for the development of our country on socialist lines, avoiding the further stage of domination of the capitalist system.

In this struggle the Indian people are not alone. They have an ally in the revolutionary worker of all countries in the world. The workers of the whole world are fighting for the overthrow of international imperialism and the abolition of the whole system of capitalist exploitation, which is now going through a very profound crisis. The crisis of the feudal and capitalist systems of exploitation in India is at present being combined with the world crisis, which leads to the great sharpening of all antagonisms, the approach of wars, and the rise of a new wave of revolutionary struggles.

The growing crisis is producing the growth of stubborn resistance and counter-offensive on the part of the international proletariat and the colonial peoples. The strength of the international revolution is growing. In one of the countries of the world, Soviet Russia, the working class has long ago overthrown the power of the exploiters and is successfully building up a

socialist state of society. The workers of the Soviet Union have created a firm bulwark of the international Communist movement and are showing in practice how the world ought to be reconstructed in the interests of the workers and peasants. The Soviet Union is a reliable ally of the colonial peoples, including the toilers of India. The toiling masses of India will receive the support of the revolutionary workers of all countries, particularly of the developing Chinese revolution. The toiling masses of India will also be supported by the revolutionary workers of Great Britain, led by the Communist Party of Great Britain, while the ruling Labour Party of MacDonald and Independent Labour Party of Maxton and Brockway, who are part and parcel, and agents of British imperialism will do everything in their power to tighten and maintain the noose of slavery and poverty round the neck of the Indian people. In spite of all the devices of the imperialists and their reformist agents, the revolutionary front of the world proletariat and the colonial peoples is growing stronger and wider every day.

But to ensure the victory of the Indian revolution, there is required a Communist Party of the proletariat, the leader and organizer of the toiling masses of our country. The building of a centralized, disciplined, united, mass, underground Communist Party is today the chief and basic task, long age overdue, of the revolutionary movement for the emancipation of our country.

The CP of India declares with pride, that it considers itself a part of the organized world Communist movement, a section of the Communist International. The CP of India calls upon all advanced workers and revolutionaries devoted to the cause of the working class to join the ranks of the Communist Party now being built, in order to fight to carry out the historic tasks of the Indian revolution. In the conditions of British supremacy and terrorism, the Communist Party can exist and develop only as an underground Party, applying and utilizing all forms of legal and illegal activities to develop its mass struggles and to win the toiling masses for the fight for the democratic dictatorship of the working class and the peasantry. The Communist Party of India sets up its Party organizations and groups in all towns and in all factories and workshops throughout the country.

The Communist Party of India organizes the working class and the basic masses of the peasantry under the banner of the Indian revolution. In

spite of all difficulties, sacrifices and partial defeats, in spite of all the attempts of the imperialists and the Indian bourgeoisie to separate the revolutionary movement of India from the international proletariat, the Communist Party will lead the struggle of the toiling masses to the complete overthrow of British rule and of the system of landlordism and serfdom in order thereafter together with the world proletariat, to march forward in the struggle to set up a Socialist system of society in our country and throughout the world.

Long Live the Independence of India!

Long Live the Working Class, the Leader of the Toiling Masses!

Long Live the Revolutionary Insurrection for Independence, Land and Bread!

Long Live the Workers' and Peasants' Soviet Government!

Long Live the World Revolution

-END-

Marxist, XXXVI, 1, January-March 2020

Álvaro García Linera

‘In Moments of Crisis, Behind Every Moderate Liberal, There’s a Fascist’

An interview with Álvaro García Linera by Elodie Descamps and Tarik Bouafia[1]

Álvaro García Linera was the Vice President of Bolivia who was ousted in the coup against President Evo Morales. He told *Jacobin* about the coup d’état and the murderous violence now being unleashed against Evo Morales’s supporters.

Since its first election triumph in late 2005, Evo Morales’s Movement Toward Socialism (MAS) has had unparalleled success in transforming one of Latin America’s poorest countries. In thirteen years of MAS government, a quarter of the population was lifted out of extreme poverty, the indigenous majority finally came to the heart of public life, and Bolivia enjoyed the region’s most consistently high GDP growth.

All this came to an end on November 10, as army chiefs forced President Morales to resign. After the weeks of intense right-wing mobilization following Morales’s October 20 election victory—with widespread but unevidenced claims that the vote was fraudulent—the far-right paramilitary leader Luis Fernando Camacho triumphantly marched into La Paz, promising to put ‘God back in the presidential palace’. Morales was forced to flee the capital, expressing his hope that his resignation could stem the opposition violence.

Yet even after the coup, the new authorities have pursued a violent campaign of vengeance against the ousted MAS—and even the populations whom its rule most benefited. Under self-proclaimed president Jeanine Áñez, street violence by white supremacist gangs has spiralled along with police and army repression of anti-coup protesters. Around two dozen people have been killed in the last week and a half [since the coup], as the violence against indigenous people and representatives of MAS and social movements intensifies.

One key actor in the ousted MAS government is Álvaro García Linera, Bolivia’s vice president since 2006 and a key architect of the social policies promoted by President Morales. After the coup, both men were forced into exile, taking refuge in Mexico City. On Saturday, November 16, García Linera granted us an interview in the Mexican capital, reflecting on the events of the last week, the deeper causes of the coup, and the role of both domestic reactionary forces and foreign interference in driving unrest.

* * *

Elodie Descamps and Tarik Bouafia (ED, TB): Let’s begin with the latest news. In recent days, MAS activists, sympathizers, and generally all those opposed to the coup have suffered brutal repression by the police and armed forces. What is your reaction to this mounting tide of violence?

Álvaro García Linera (AGL): Sadness and indignation at the murder of seven humble peasants [killed the day before this interview]. Another person is in a coma. They were murdered with automatic weapons in the hands of soldiers and the national police, who opened fire on mobilizations by peasants demonstrating their rejection of the coup. This was a massacre. It's clear that those responsible, be they police, soldiers, or civilians, will eventually have to answer to the justice system—whether that comes tomorrow, in a month, or in five years' time.

They are drowning the Bolivian people in blood—it's an atrocity. One hundred ten people have sustained gunshot wounds. More than six hundred have been arrested. It is a bloody coup that shrinks from nothing in order to impose its control through fire and blood.

ED, TB: The president and you resigned precisely in order to avoid more bloodshed and opposition violence . . .

AGL: That's right. We left because we didn't want more dead Bolivians. The police threatened us; the armed forces disregarded the constitutional order and threatened to use force against our comrades. We said, 'We'll resign,' because we were forced to by police and military pressure. We hoped that if we did this, then they wouldn't harm our comrades. But even though we gave up on governing, even though we gave up our election victory, even though we are not going to stand in the next elections, despite all this, these people and this impostor government have come out into the streets in order to continue killing Bolivians.

What we're seeing is a wave of racialized violence against *indios* [indigenous peoples]. It is a kind of 'score-settling' by the political elite. It's directed against the *indios* who dared to take over the government, to hold power, to have rights over the last few years.

ED, TB: On Sunday, November 10, just a few hours after you announced fresh elections, there came the decision to resign, to put an end to the violence unleashed by the opposition. The head of the army, Williams Kaliman Romero, 'suggested' that you should resign. But what exactly led to the decision to leave power? Why did the armed forces so quickly rally behind the coup?

AGL: The coup had three stages. First was a civilian stage, which began the day after the election. We won with an over 10 percent advantage over the second-place candidate, which meant there would be no second round. The defeated Carlos Mesa did not recognize our victory and demanded a runoff vote. There immediately followed a type of insurgency by the traditional middle classes, raising a clamour about their own supposed racial supremacy. Cities like Santa Cruz, Cochabamba, and La Paz rose up against the government. They began to torch state institutions. Five of the nine electoral commission buildings—the place where votes were counted—were assaulted and set on fire. They also burned ballot boxes and papers.

Then they called for a shutdown of all the areas populated by these traditional middle classes. It was then that fascistic paramilitary bands first emerged, beginning their attacks on leading trade

unionists. They burned several of the offices for both peasant and trade unions, attacking and hunting down their leaders. Peasant women marching were attacked by five-hundred, six-hundred-strong bands of motorcyclists, with people carrying baseball bats, clubs with nails in them, and tear-gas grenades.

They kidnapped the mayor of a peasant town, beat and manhandled her, dragged her along the ground, urinated on her, shaved her head, and threatened to lynch her. And they covered her face in red paint, in front of the TV cameras. When they came across peasants walking along, they beat them like animals. But this was all the first moment in the coup—the civilian moment. They sought to impose a kind of urban terrorism around the edges of the state and the legally constituted institutions.

The popular forces responded by calling for resistance against the coup. Miners from the Central Obrera Boliviana (COB, the main trade-union federation) reached La Paz. Peasants, indigenous people, and city residents arrived to defend the president. If this confrontation had continued as it was—setting the pro-coup civilian forces in opposition to the civilian forces who defend democracy—we would probably have defeated them. But then came the second phase, with the police intervention—and this is what set everything off balance. The police rejected civilian command and failed to protect institutions and the sectors under attack, and at midnight, the chief of the armed forces repudiated civilian command and called on Evo to resign.

There was an escalation in the coup, from the civilian forces to the police and then the military. If these latter had not taken this stance, we could have stopped the coup in its civilian phase.

What changed things was when the police and the armed forces turned. The very people who had not intervened to keep order and protect persecuted trade-union leaders, who had not protected the women assaulted by these paramilitary gangs, the very next day repudiated the legitimate authorities. They showed an extraordinary capacity to deploy repressive force when it came to gassing demonstrators and locking up peasants and other leaders . . . Yesterday [November 15], they murdered seven people, and in the last five days, eighteen people have been killed [numbers have continued to rise since this interview on Saturday, November 16].

ED, TB: The pro-coup forces seem to have focused their attacks on popular sectors like miners, peasants, and workers, who historically made up the social base that brought Evo to power.

AGL: I think that here, too, we could have defeated them, despite these efforts. What tilted the balance was the role of the police and the military. Disregarding the constitution, they turned, armed, to the side of the pro-coup and rebel forces—and it was at this point that the coup entered its harshest phase. You'll have seen the self-proclaimed 'president' [Jeanine Áñez] alongside a general placing the presidential sash over her. But it's meant to be the assembly that appoints the new president, not some military official placing a sash over an impostor!

I hadn't seen a photo like this since the 1980s, when General [Luis] García Meza mounted a military coup. He killed the socialist leader Marcelo Quiroga Santa Cruz, along with dozens of

miners, in order to make himself president. For almost forty years, we hadn't seen this kind of image, where the police and military literally occupy the palace of government and effectively *are* the government. Jeanine Áñez is a puppet—the people with the real power are police and the army high command.

ED, TB: There was already a coup attempt in 2008, launched by conservative forces in the Media Luna [traditionally right-wing eastern provinces] and backed by US ambassador Philip Goldberg. Why did it succeed today, when it failed eleven years ago?

AGL: Two things have changed. The similarity was that then, too, there was a civilian coup driven by 'civic committees', corporatist structures that rally strongly conservative elements in Santa Cruz and the East. It began as an uprising, like the one we've suffered today. But in 2008, neither the police nor the military switched sides, whereas today they have.

But the pro-coup forces learned the lessons of this experience. And without doubt, the way they resolved this problem was to buy off police and military commanders. There was a lot of money driving them to make this switch—it must have been millions of dollars, to get the security forces to abandon their loyalty to the constitution.

The second element to take into account is that eleven years ago, Latin America took a united stance. Back then, Lula was governing Brazil, there was Hugo Chávez in Venezuela, Rafael Correa in Ecuador, Cristina Kirchner in Argentina . . . and so, too, Michelle Bachelet in Chile. During the 2008 coup attempt, Latin America immediately stood up as a bloc in defence of democracy. Indeed, the members of UNASUR [Union of South American Nations] held an emergency meeting in Santiago de Chile. The meeting was headed by the Chilean president, Bachelet, and its member states rejected the coup. Today, one week on from the coup, there are eighteen dead and no UNASUR. We no longer have a structure bringing together sovereign governments—one not dependent on the United States—that can decide that democracy must be respected, that peace must be guaranteed. What we instead see are complacent attitudes like that of the Organization of American States (OAS), which is playing a harmful role in endorsing, ratifying, and sanctifying the decisions that led to the massacre of the Bolivian people.

ED, TB: A series of recordings of sixteen conversations from October have been released, revealing the links between Bolivian opposition leaders (the former Cochabamba prefect Manfred Reyes Villa, the former Cochabamba MP Mauricio Muñoz), and former soldiers and senators from the United States (Marco Rubio, Ted Cruz, Bob Menendez). Their goal, it is claimed, was to launch a destabilization campaign if Evo was re-elected. This meant, among other things, fomenting a military-police uprising and attacking MAS MPs' homes so that they would back Evo's resignation . . . Are these revelations to be taken seriously?

AGL: Yes. We should take them very seriously, because they tell us what has been going on under the surface of politics during recent months. And I believe that these people got the signal they were waiting for when it became clear that we were going to win the elections.

In 2014, we won with 62 percent of the vote; today we won with 47 percent. We did win the elections, but evidently not with the same massive advantage as in years past. So, when we won with under 50 percent of the vote, they saw a moment of weakness in our democracy and constitutional order. The day after the vote, they said, 'This is our moment—it's time for the coup.' It was then that they unleashed their offensive against us.

ED, TB: As you mention, MAS's vote fell from 62 percent in 2014 to 47 percent in 2019. So, over the last five years, part of the middle class that had once supported the process of transformation you were driving turned its back on you. How come such significant sections of the population—people coming out of poverty and getting access to university and public posts—stopped supporting you?

AGL: There are multiple lessons to draw, but we also need to think a bit deeper. Winning with 62 percent in one election and 47 percent the next time is normal enough—indeed, many governments around the world rule with 35 or 40 per cent support, and sometimes less. But for a progressive government, things are more complicated. If ruling with such a base of support is routine practice for a normal, merely administrative government, winning with under 50 per cent support poses different challenges to a government that is pushing transformations in society. One such challenge is how to neutralize and transform the state's legitimate power of coercion. In this sense, Venezuela was more advanced than all the rest of us.

Indeed, beyond any problems it may have, Venezuela had the virtue of creating a defence structure within its revolutionary process, parallel to the state. We didn't build that. Not because we did not see it as necessary—in fact, initiatives did exist—but perhaps this was not done quickly or deeply enough. This is a key consideration.

This debate goes back to Salvador Allende. Is it possible to reach socialism democratically? Yes. But there also have to be structures to defend democracy itself. For me, democracy isn't just elections—I'm talking about a deeper conception of democracy. Democracy is equality, the broadening of rights, the de-racialization of authority and the rights that people enjoy. For this reason, there can be no transformation process if it is not democratic. This transformation has to take over the institutions but also have organizational forms capable of defending its achievements when faced with disturbances triggered from the outside. It is clear, in this case, that the money coming into the hands of police and military command came from the outside—and it's a lot of money.

Faced with the possibility of constitutional breakdown, there need to be popular defence structures. Venezuela built these; we didn't. This is the first lesson. The second is that if progressive processes are, indeed, progressive, they have to generate mechanisms of social mobility. If you were very poor, you now join the somewhat poor. If you were somewhat poor,

you now come to have a middle income. If this does not happen, then clearly collective resources are not really being democratized.

But at the same time, it's only normal that those who came from the popular layers and now have middle incomes have developed a different type of expectations. We cannot blame them for this. But what happened in Bolivia is not the same as in Brazil or certain other countries in Latin America. There, the regressive process began when the popular middle classes' gradual rise ground to a halt and they felt the risk that they would fall back into the abyss once more. There, there was a moment of conservatism. But when we in Bolivia saw this in other countries, we did everything to make sure this social mobility did not fall—the curve did slow a little, but it continued rising. So what happened?

What happened is that the traditional middle classes saw themselves as being 'invaded' by popular and indigenous layers who now had university education and savings, and now had greater capital of various kinds to take on public posts. This traditional middle class was paralysed precisely because new middle classes from popular backgrounds were emerging. And it crystallized around ever more conservative positions.

What were we missing? We did not widen our discourse to embrace this traditional middle class as well as some fragments of the new middle class. Perhaps, as we governed, our discourse remained out of step with the realities that were developing. Materially, the classes had changed, but the core of our discourse remained anchored in the old reality.

ED, TB: Mainstream media present Carlos Mesa as a 'centre-right' politician, while Luis Fernando Camacho is portrayed as the 'leader of a popular protest'. What is to be said about the political-ideological trajectory of these two figures?

AGL: Carlos Mesa was vice president for Gonzalo Sánchez de Lozada, and more recently a presidential candidate. He presents himself as a man of the centre-right, but in recent events, he has radicalized, just as this traditional middle class has. It was he who refused to recognize our victory. He called for mobilization on the day the results were announced, October 21, and that same night, the election commission offices were torched.

When last weekend's dramatic events—the events of the coup—were developing, Mesa refused all negotiations. He was the first person to recognize Ms. Áñez. He maintained total silence about her dictatorial attitudes, the violation of the constitution, the massacre against the people. He passed from being a moderate liberal to becoming a supporter of the coup. This is why I say that in moments of crisis, behind every moderate liberal, you find a fascist.

For his part, Luis Fernandez Camacho comes from a very conservative family. His father was a member of Acción Democrática Nacionalista, the party of former dictator [Hugo] Banzer Suárez. A businessman, he was able to capitalize on the anti-government sensibility of a certain part of society in the Santa Cruz region. He was also able to use a religious, racialized discourse to rally and mobilize his people. He is the man who publicly made people pray and also said that his hero is Pablo Escobar—for, like him, he has a blacklist of people to hunt down.

ED, TB: The region has been shaken by massive protests against neoliberal governments (from Haiti to Chile and Ecuador), and progressive candidates have won elections in key countries like Mexico and Argentina. How would you place this coup in the context of conflict and geopolitical reconfiguration that Latin America is going through?

AGL: There's been a lot of talk about the end of the progressive cycle. But I don't think the idea of a cycle is much use. I prefer the concept of a tide, which helps us make sense of the progressive governments in Mexico and Argentina. There are both high and low tides. I think the metaphor of revolution as a tide, used by Karl Marx to explain the revolutions of 1848, helps capture the present, chaotic moment. The tide is advancing in Mexico and Argentina; it's retreating in Bolivia; there are protests against the neoliberal model in Ecuador and Chile . . .

ED, TB: Bolivia has been a pillar of Latin American progressivism. Do you see the coup against Evo as a means of holding back a new progressive wave?

AGL: Yes, because it was a successful project. We had an economy that worked, a distribution of wealth that worked, an industrialization process that worked, macroeconomic management that worked. So, what could stop this? It could be stopped by politics—by violence.

* * *

'Hatred towards Indigenous People'

Álvaro García Linera, vice president of Bolivia in exile, reflects on the role of racial hatred in motivating the coup which forced him and President Evo Morales out of office and into exile. First published in La Jornada, Mexico, 17 November 2019.

Almost as a nighttime fog, hatred rapidly traverses the neighbourhoods of the traditional urban middle class of Bolivia. Their eyes fill with anger. They do not yell, they spit. They do not raise demands, they impose. Their chants are not of hope, of brotherhood. They are of disdain and discrimination against the Indians. They hop on their motorcycles, get into their trucks, gather in their fraternities of private universities, and they go out to hunt the rebellious Indians that dared to take power from them.

In the case of Santa Cruz, they organize motorized hordes with sticks in hand to punish the Indians, those that they call '*collas'*, who live in peripheral neighbourhoods and in the markets. They chant 'the *collas* must be killed', and if on the way, they come across a woman wearing a *pollera* [traditional skirt worn by Indigenous and mestizo women] they hit her, threaten her and demand that she leave their territory.

In Cochabamba, they organize convoys to impose their racial supremacy in the southern zone, where the underprivileged classes live, and charge—as if it were a were a cavalry contingent—at thousands of defenceless peasant women that march asking for peace. They carry baseball bats, chains, gas grenades. Some carry firearms. The woman is their preferred victim. They grab a female mayor of a peasant population, humiliate her, drag her through the street. They hit her, urinate on her when she falls to the ground, cut her hair, threaten to lynch her, and when they realize that they are being filmed, they decide to throw red paint on her symbolizing what they will do with her blood.

In La Paz, they are suspicious of their employees and do not speak when they bring food to the table. Deep down, they fear them, but they also look down on them. Later, when they are on the streets shouting, they insult Evo and with him, all of these Indians that dared to build intercultural democracy with equality.

When they are many, they tear down the Wiphala, the Indigenous symbol, they spit on it, they step on it, they cut it, they burn it. It is a visceral hatred that they unload on this symbol of the Indians that they wish they could extinguish from the earth along with all those that are represented by it.

Racial hatred is the political language of this traditional middle class. Academic titles, trips and faith serve for nothing because in the end, what is important is purity of ancestry. Deep down, the imagined lineage is stronger and seems to stick to the spontaneous language of the skin that hates, of the visceral gestures and of their corrupt morals.

Everything exploded on Sunday [October 20], when Evo Morales won the election with 10 per cent more than the runner-up, but no longer with the immense advantage of before nor with 51 per cent of the votes. It was the sign that the regressive, huddled forces were waiting for—the timid liberal opposition candidate, the ultra-conservative political forces, the OAS [Organization of American States], and the indescribable traditional middle class. Evo had won again but he no longer had 60 per cent of the electorate. He was weaker and they had to go after him. The loser did not recognize his defeat.

The OAS spoke of 'clean elections' but of a weak victory and asked for a second round, counselling to go against the constitution that states that if a candidate wins more than 40 per cent of the votes and has more than 10 per cent over the runner-up, they are elected.

And then the middle class launched its hunt of the Indians. On the night of Monday, October 21, they burned 5 of the 9 electoral offices, including the ballots. In Santa Cruz, a civic strike brought together the inhabitants of the central zones of the city, following which the strike branched out to the residential zones of La Paz and Cochabamba. And this unleashed terror.

Paramilitary groups began to besiege institutions, burn trade-union offices, set fire to the residences of candidates and political leaders of the governing party [Movement Toward Socialism]. Even the private home of the President was looted. In other places, families, including children, were kidnapped and threatened with being whipped and burned if their

parent, who was a minister or union leader, did not resign. An endless night of the long knives had been unleashed, and fascism peeked out.

The people's forces comprising workers, miners, peasants, Indigenous people and urban dwellers resisted the civic coup and began to retake territorial control of the cities. But just as the balance of the correlation of forces was shifting in their favour, the police mutiny occurred.

The police had for weeks shown great indolence and ineptitude in protecting the common people while they were being attacked and persecuted by fascist groups. But from Friday [November 8], many of them displayed an extraordinary ability to attack, detain, torture and kill working-class protesters. When it came to dealing with the children of the middle class, they apparently did not have the capacity. But when it came to repressing rebellious Indians, the deployment, violence and the arrogance was monumental.

The same happened with the armed forces. During all of our time in government, we never allowed them to repress civil mobilizations, not even during the first civic coup d'état in 2008. And now, in the midst of the convulsion and without us having asked them anything, they told us that they did not have anti-riot capacities, that they only had 8 bullets per member and that a presidential decree was necessary for them to be on the streets in even a protective capacity. However, they had no hesitation in seeking the resignation of President Evo, in violation of the constitution. They did whatever was possible to attempt to kidnap him while he was travelling to and was in Chapare.

And then, when the coup was consolidated, they went to the streets to shoot thousands of bullets, to militarize the cities and assassinate peasants. And all of this without any presidential decree. In order to protect the Indian, they needed a decree. To repress and kill Indians, it was enough to obey what the racial and class hatred decreed. And now, in only five days, there are more than 18 dead and 120 injured with live bullets. Of course, nearly all of them are Indigenous.

The question we must respond to is, how did the traditional middle class incubate so much hatred and resentment towards the people, leading them to embrace racialized fascism centred on the Indian as the enemy? What did they do to irradiate their class frustrations to the police and armed forces and become the social base of this process of becoming fascist, of this state regression and moral degeneration?

The answer is the rejection of equality, which is to say, the rejection of the fundamentals of a substantive democracy.

The last 14 years of the government, of the social movements were characterized by the process of levelling of the social classes, the sharp reduction in extreme poverty (from 35 per cent to 15 per cent), the broadening of rights for all (universal access to healthcare, to education and to social protection), the Indianization of the state (more than 50 per cent of functionaries in public administration must be Indigenous, new national narrative around the Indigenous sector) and the reduction of economic inequality (the difference of income between the richest and the poorest fell from 130 to 45). All this meant the systematic democratization of wealth, access to public goods, opportunities and state power. The economy has grown from $9 billion to $42 billion,

widening the market and internal savings, which has allowed many people to have their own homes and improve their work activity.

Thus, in a decade, the percentage of people of the so-called ‘middle class’ in terms of income, went from 35 per cent to 60 per cent. The largest part of them came from the working-class and Indigenous sectors. It was essentially a process of democratization of the social goods through the construction of material equality. But this inevitably has caused a rapid devaluation of the economic, educational and political capital held by the traditional middle class. In the past, a notable last name, the monopoly over ‘legitimate’ knowledge, and their family relationships allowed the traditional middle class to access posts in public administration, obtain loans and bids for projects or scholarships.

Today, the number of people that fight for the same post or opportunity has not only doubled—reducing the possibilities to access these goods by half—but, additionally, the ‘up-and-coming’, the new middle class with Indigenous, working-class origins, has a combination of new capital (Indigenous language, trade union links) of greater value and state recognition to fight for the available public goods.

As such, it is about a collapse of what was a characteristic of a colonial society: ethnicity as capital, basically, the imagined foundation of the historical superiority of the middle class above the subaltern classes because in Bolivia, social class is only comprehensible and is visualized under the form of racial hierarchies. That the sons of this class have been the shock force of the reactionary insurgency is the violent cry of a new generation that sees how the inheritance of the last name and skin fades in the face of the democratization of goods. Although they raise the flag of democracy that is understood as a vote, in reality, they have risen up against democracy that is understood as the levelling of social classes and distribution of wealth. This is why we see the overflowing of hatred, the outpouring of violence—because racial supremacy is something that is not rationalized. It lives as a primary impulse of the body, as a tattoo of the colonial history in the skin. As such, fascism is not only the expression of a failed radical transformation of values, but paradoxically in post-colonial societies, the success of a material democratization.

With this in mind, it is not surprising that while nearly 20 Indigenous people have been shot dead, those that murder them and order their murder narrate how they are acting to safeguard democracy. But in reality, they know what they have done is to protect the privilege of caste and last name.

Racial hatred can only destroy. It is not a horizon for the future. It is nothing more than a primitive vengeance of a class historically and morally declining that shows that a coup-supporter is crouched behind every mediocre liberal.

---

[1] First published in *Jacobin*, November 20, 2019. Translated by David Broder.